

Adventszemle

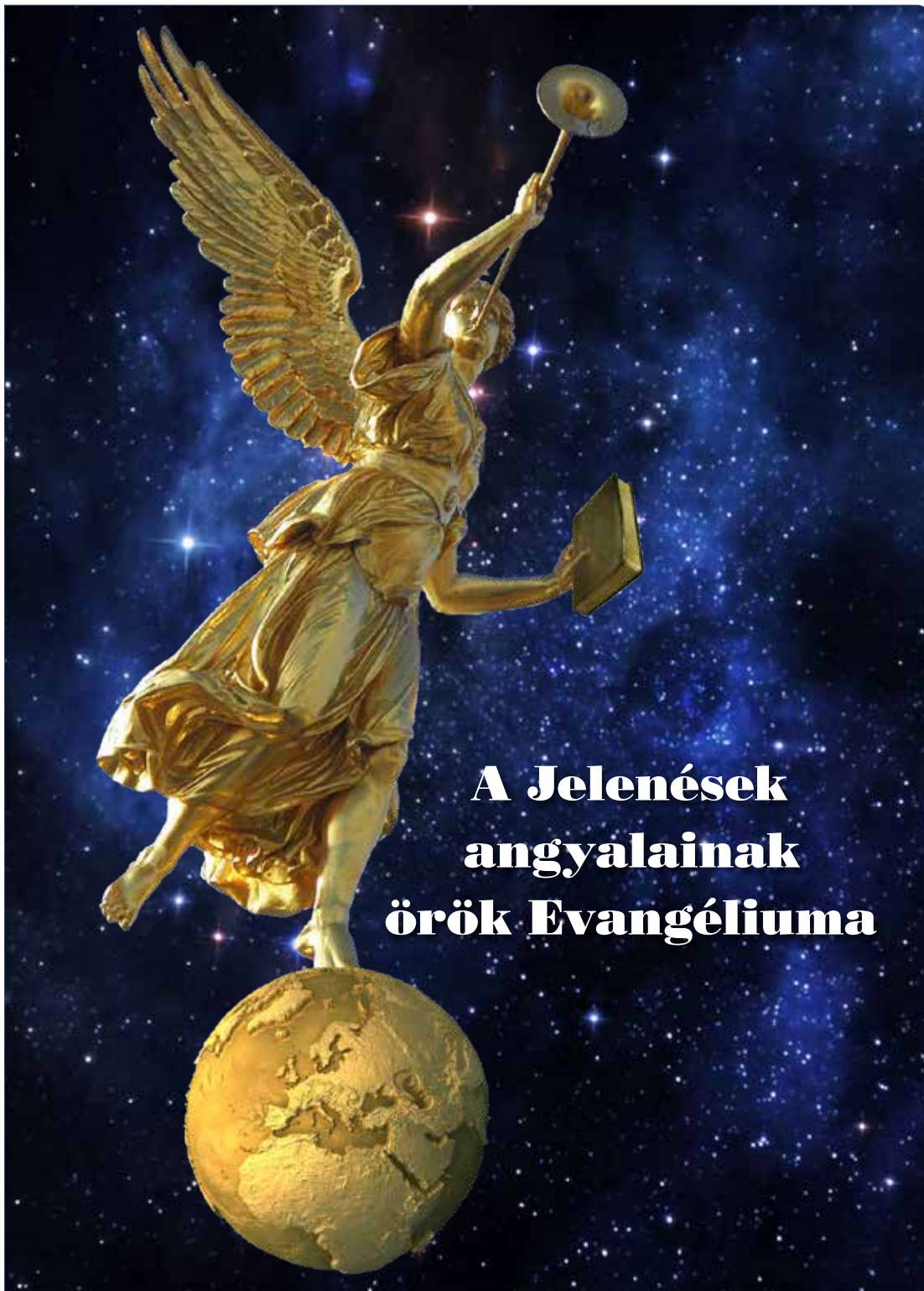
HAVONTA MEGJELENŐ TÁJÉKOZTATÓ ÉS GONDOLATÉBRESZTŐ FOLYÓIRAT A KRISZTUS VISSZAJÖVETELÉT VÁRÓKNAK

**Féljétek
az Istent,
és néki
adatok
dicsőséget,**

**mert
eljött az ő
ítéletének
órája,**

**és imádjátok
azt, aki
teremtette**

**a mennyet
és a földet,
és a tengert
és a vizek
forrásait!**

**A Jelenések
angyalainak
örök Evangéliuma**

Adventszemle

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövetelét.

6

3 Vezércikk

Teodor Huțanu

„Méretes” válság
– aratás és aratók

4 Diákélet

Simona Adăscăliței

A jászvásári AMICUS
pulzusa

7 Igék és jelentésük

Gabriel Ișvan

Jézus az engedelmesség
révén lett tökéletessé?

8 Prédikációs forrásanyag

Adrian Bocăneanu

Utolsó... Végő esemé-
nyek, többletértékkel
töltve

8

17 Riport

Ionel Turturică

„Az Ő születése, az én
megváltásom” – A Lelki-
ismeret és Szabadság
koncertek V. megszerve-
zése Bodzában

20 Teológia

Ștefan Radu

„Minden isten felett”

24 Azonosságunk pillérei

Florin Lăiu

A Jelenések három
angyala (2)

29 Ismerjük meg adventista családunkat

Az ocnițai gyülekezet
Nauru

17

30 Gyermekekdal

Alina Chirileanu

Kihívás!

A világ teremtése

31 Szívtől szívnek

Viorel Răducan

„Jézus lábainál”

20

Nem hallottam senki felől, hogy egy bizonyos számú halat tűzött volna ki magának célul ebben a nagy munkában. Nem szeretnénk korlátozni Istent csodái véghezvitelében. Elhatároztuk, hogy szavára indulunk, még akkor is, ha közülünk néhányan más módszerek alkalmazásához szoktunk hozzá. Mennyire szeretném, ha e nagy munka közepette átélhetnénk a tanítványok izgalmát, miközben társaik segítségét kérik. Ne feledjük el, hogy nem egy csónakot, hanem kettőt töltöttek meg. Ezúttal dolgozzunk Vele!

2017. február. A Romániai Hetednapos Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja. Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.

Igazgató Balla Lóránd; Főszerkesztő Teodor Huțanu; Tanácsadók Ștefan Tomoiagă, Aurel Neațu, Eduard Călugăru, Florin Istrate, Mihai Maur, Iosif Pașca, Georgeta Pirlitu, Szász Ernő; Különleges munkatársak Romică Sîrbu, Dragoș Mușat, Daniel Chirileanu, Florian Ristea; Fordította Barabás Andrea, Bartha Sándor; Szerkesztette Barabás Andrea; Tördelés Szócs Erzsébet; Levelezési cím Curierul Adventist (Adventszemle), str. Cuza Vodă, nr. 12, Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400 107; Tel. 0740-100015; E-mail zakariaslorand@yahoo.fr; Website www.curieruladventist.ro; Nyomtatás Tipografia Fast Print, Șos. Cernica, nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov; Tel. 021/3230020, Fax 021/3230040

ISSN 1842 - 3361

„MÉRETES” VÁLSÁG – ARATÁS ÉS ARATÓK

Az Úr Jézus által említett aránytalanság riasztó: „Az aratni való sok, de a munkás kevés” (Mt 9:37). Még súlyosabb lesz a válság, amikor rádöbbenünk, hogy az „aratni való” lényegében emberi lelkeket, embereket jelent, az „aratók” kifejezés pedig a hívőkre, a gyülekezeti tagokra, vagyis ránk utal. Igaz, hogy statisztikai szempontból nem vagyunk túl sokan, ám végeredményben Istennél nem fontosak a számok. Maga az aratás Ura is tizenkét emberrel kezdte a munkát. De vajon az sem számít, hogy azok, akiknek a nevei be vannak írva a maradék egyház naplójába, teljesen más dolgokkal foglalkoznak és nincs idejük az aratásra?!

Annak érdekében, hogy az aratnivaló ne vesszen el, és hogy követői munkához lássanak, az Üdvözítő által említett egyetlen megoldás az ima – ez a módszer szavatolhatja az egyensúly helyreállítását. Vagyis, a sok aratnivalóhoz sok munkásra van szükség. Tehát, imára fel! Előbb kérjünk gyógyulást lelki szemeink betegségére: hogy mi is észrevegyük a sok aratnivalót. És nem csak távoli vidékeken, hanem itt, körülöttünk is. Bárhogy is tűnik nekünk, kortársainkat az aratás Ura „aratni valónak” tartja, sőt „sok aratni valónak”. Uram, nyisd meg a szemeinket!

Menjünk tovább. Igaz, hogy kevesen vagyunk, de mindenhol jelen vagyunk. Világszéles küldetésünk van. Ahová nem jutnak el a munkások, el-

jutnak a rádióhullámok, az irodalom, az internet. Csakhogy a missziós módszerek ily nagy áldása közepette oda jutottunk, hogy egyre inkább a virtuális térre hagyjuk az aratást. Ez egy kényes pont: az aratásban személyesen munkát vállaló aratók hiánya. Az elvárás az, hogy te és én a virtuális tér nyújtotta előnyöket személyes módon használjuk fel.

A világszéles egyház vezetőségétől érkezett a következő hír: a 2017-es évre világszerte több mint 113 000 evangelizációs kampány van beütemezve. Ilyen még nem volt. S e kampányok közül több mint 2000 Romániában zajlik az egyházvezetők, valamint a külföldről érkezett misszionáriusok közreműködésével. A parancs: *totális részvétel*.

Imádkozunk az aratás Urához, hogy a Pünkösöd eme körforgása ragadjon bennünket is magával. Határozzuk el mindannyian, hogy megengedjük a Szentlélek fuvaltatásának, hogy megérintsen. Én és te helyrehozhatjuk az aratók és az aratni való közötti aránytalanságot: „Itt vagyok, küldj el engemet!” – még egy Ésaías a földeken, még egy kéve Isten országáért, még egy lépés a második eljövétel felé! ■

Teodor Huțanu, a Curierul Adventist/Adventszele főszerkesztője

**BEÉRETT
BÚZATABLAK
TEODOR
HUȚANU**

**HATÁROZZUK EL
MINDANNYIAN,
HOGY MEGEN-
GEDJÜK A SZENT-
LÉLEK FUVAL-
LATÁNAK, HOGY
MEGÉRINTSEN.
ÉN ÉS TE HELY-
REHOZHATJUK
AZ ARATÓK ÉS
AZ ARATNI VALÓ
KÖZÖTTI ARÁNY-
TALANSÁGOT.**

Ébredés és Reform

te, családot, gyülekezetet, felebarátaid

Nekünk szóló ígéret!

„Bizony, bizony mondom néktek: Aki hisz én bennem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, amelyeket én cselekszem; és nagyobbakat is cselekszik azoknál; mert én az én Atyámhoz megyek” (Jn 14:12). Jézus ezzel nem azt mondta, hogy tanítványai kiválóbb erőfeszítéseket tesznek, mint Ő, hanem, hogy művük nagyobb kiterjedésű lesz. És ezt nem csupán a csodatételekre vonatkoztatta, hanem mindarra, ami a Szentlélek ereje által történik. „Mikor pedig eljő majd a Vigasztaló, akit én küldök néktek az Atyától, az igazságnak Lelke, aki az Atyától származik, az tesz majd én rólam bizonyosságot. De ti is bizonyosságot tesztek, mert kezdettől fogva én velem vagytok” (Jn 15:26-27).

Milyen csodálatosan teljesedtek ezek a szavak! A Szentlélek kiárasztása után a tanítványokban olyan nagy szeretet élt Jézus iránt és azok iránt, akikért életét áldozta, hogy szavaik és imáik

szíveket lágyítottak meg. A Lélek erejével szóltak és e hatalom befolyása alatt ezek tértek meg.

Az apostoloknak, mint Krisztus képviselőinek, kellemes és határozott benyomást kellett gyakorolniuk a világra. Az a körülmény, hogy egyszerű emberek voltak, nem csökkentette befolyásukat. Sőt, emelte! Mert ezáltal a hallgatók gondolatát önmagukról Krisztusra irányították, Aki bár láthatatlanul, de mégis velük munkálkodott. Az apostolok csodálatos tanítása, a bátorító és bizalomgerjesztő szavak, mindenkit meggyőztek arról, hogy nem saját erejükkel, hanem az Üdvözítő hatalmával munkálkodtak. Magukat megalázták és úgy hirdették, hogy akit a zsidók megfeszítettek: az Élet Fejedelme, az élő Isten Fia. És hogy az Ő nevében művelték mindazt, amit Ő is cselekedett.

(Ellen G. White, *Apostolok története*, 18–19. o.)

A JÁSZVÁSÁRI AMICUS PULZUSA

Anyira örülök, hogy jászvásári egyetemre jutottál be! Végre lesz alkalmad megérteni, hogy miért voltam olyan boldog, valahányszor hazulról Jászvásár felé utaztam!

– Hát igen. Ha te mondd... De, ugye tudod, hogy én nem vagyok olyan lelkes és energikus, mint te. Lényegében, kissé megrémít, hogy csak téged ismerlek a városban – vakarta meg a fejét sóhajtozva a fiatalember. – Na és persze Valeria nénit, ám ez nem segít túl sokat.

– Légy nyugodt, hogy én is ilyen voltam, tehát nem kell aggódnod! Ezért van az AMICUS! Pozitívan kell gondolkodnod!

– Ó, már megint az az AMICUS! Folyton erről beszéltél, valahányszor haza látogattál! Azt hiszed, valaki hallgatta a mondanivalódat? Én biztos nem – mondta Matei, majd hangosan nevetni kezdett, és szemeiből a közhely helyett inkább a piszkálódás sugárzott.

– Jó, hogy te sosem hallgatsz meg. Ha ennyire zavar, ezentúl semmit sem mondok.

S ezzel Anelia az ablak felé fordult, hisz épp vonaton utaztak, s a fülkében több volt a csomag, mint az utas.

– Na, hát ne haragudj meg ilyen hamar! – Matei hangja elárulta, hogy engesztelni szeretné a lányt. – Nézd, mivel én is egyetemista lettem, talán mégis elmegyek a találkozóitokra.

Anelia azonban palástolta huncut mosolyát, és tovább bámult a semmibe.

– Rendben van, megígérem, hogy eljövök az első találkozóra! Mintha szerda estét említettél volna, nem? A gyülekezetben?

– Nocsak, mégis meghallgattál.

– De hát a nagyobb lánytestvérem vagy.

Anelia nem tudta tovább palástolni a mosolyát, és érdeklődéssel fordult Matei felé:

– Még miről meséljék?!

– Talán nem ártana, ha még egyszer végighallgathatnám. De azt szeretném, ha valamelyest összeszedettebben fogalmaznál. Úgy szólj hozzám, mintha semmit sem tudnék. És beszélj lassabban, mint szoktál, mert időre van szükségem, hogy mindent fölfogjak. Én nem ötödéves orvostanhallgató vagyok. Legalábbis még nem.

– Rendben van! – húzta ki magát Anelia, és mesélni kezdett: – A történet 1993-ban kezdődött

Jászvásáron, majd kiterjedt az egész országra. Láttod? Íme, még egy okod az örömrre, hogy épp ebben a városban lehetsz egyetemista. Van egy barátnőm, aki abban az időben járt az egyetemre, s ő mesélte, hogy kezdetben nagyon kevesen, alig tízen voltak, ám lelkesedéssel álltak készen annak érdekében, hogy a nem adventista egyetemistákért tegyenek valamit. S természetesen mindent önkéntes alapon. Elmondta, hogyan zajlottak a találkozók, és hogy mennyire összetartottak. Tudod, mi fogott meg leginkább?

– Nos, lepjél meg! – kíváncsiskodott Matei, ám igazából csak egy újabb unalmas mondatra készült fel...

– Az, hogy bár nagyon kevesen voltak, mégis olyan terveket vittek véghez, amelyek nagy hatással voltak a városra.

– Kérlek, határozd meg, hogy mit is jelent ez a „nagy hatás”!

– Nos, ezt nem tudom. Pontosan nem tudom, milyenek voltak a jászvásári lakosok 2000 előtt, és nem tudom még azt sem, hogy milyenek voltak a 2010-es év előtt. Egy biztos, úgy tekintettek az egyetemi hallgatókra, mint sokféle szükséglettel rendelkező személyekre, és olyan elveket tűztek ki, amelyek irányíthatták őket a tevékenységükben. Figyelj csak, ugye, hogy minden egyetemista azért egyetemista, mert fejlődni szeretne? És ennek a fejlődésnek értelmi, lelki és kapcsolati fejlődésnek kell lennie. Ahhoz, hogy szépen fejlőd-

**ADVENTISTA
EGYETEMISTÁK
SIMONA
ADASCALITEI**

hess, szükséged van egészséges testre is. Gondolom, ezt te nálam jobban tudod, hisz nem véletlen, hogy annyira szeretsz szaladni.

– Így van, és mondjuk, hogy eddig egyet is értünk.

– Tehát az elvekről beszéltem... Úgy tűnik, hogy az AMiCUS fennállása során akár szemináriumokat és bemutatókat szervezett, akár kikapcsolódást elősegítő terveket vagy tevékenységeket vitt véghez, valamilyen módon mindig a hangsúlyt az értelmi megvalósításokra, az Istennel való szoros kapcsolat kiépítésére és megőrzésére, a minőségi barátságokra (azt hiszem ezen a téren én fejlődtem a legtöbbet), illetve az egészséges életmód el-sajátítására fektette.

– Úgy látom, jól megtanultad a verset... – szólalt meg a fiatalember, miközben felállt.

– Matei, kérlek! Én nem újonc vagyok Jászvásáron. Van némi tapasztalatom, és jól tennéd, ha hitelt adnál a szavaimnak. Majd jól jön neked, hogy jó viszonyban vagyunk, míg itt tanulsz. Kérlek, fogd a csomagokat, mert le kell szállnunk!

– Hát igen, még hogy nekem jön jól... – mormolta a fiú, miközben az ifjú hölgy malomkőnehéz csomagját próbálta megemelni.

Egy hét múlva, szerda este, a gyülekezetből hazafele menet:

– Mondd Analia, az AMiCUS találkozót CSAK hetente egyszer tartjátok? – kérdezte Matei, és olyan szemekkel fordult a lány felé, mintha azonnal dühbe gurulna, ha a válasz nem éri fel az elvárásait.

– Igen. De miért kérded? – kérdezett vissza szokásához híven azonnal Analia. – Csak nem azt akarod mondani, hogy tetszett?!

– Sőt, nagyon érdekesnek találtam. Szuper érzés volt, hogy közel százan voltunk, énekeltünk és együtt imádkoztunk. Családtagnak éreztem magam! Már meg is beszéltek néhány fiúval, hogy hetente elmegyünk majd a tornaterembe, tavasszal pedig feltétlenül szeretnék feliratkozni a „Let’s move, AMiCUS” elnevezésű versenyre! Szeretnék nem csak heti öt nap, hanem minden nap 30 perc szaladni! Az „Olvasóklub” találkozóiról pedig ne is beszéljünk! Épp az elmúlt napokban fordult meg a fejemben, hogy többet kellene olvasnom. A klubban támogatói csoportra leltem, és biztosan sokkal inkább ösztönzést érzek majd az olvasásra, ha beszélgethetek a társaimmal.

– Ó, és a „NEW START”!

– Végre meghívhatom a társaimat a szemináriumokra, hogy ne csak tőlem hallják meg, hogy mennyire fontos az egészséges életmód. Apropó! Mit gondolsz, mivel csupán első éves vagyok az

orvosi egyetemen, vajon önkéntesként én is vehetek vizsgálatokat a NEW START standnál?

– Hááát, talán, ha majd képes le...

– Anelia, és mikor is jönnek más körzetekből hozzánk egyetemisták? És mi is lesz majd az AMiCUS fesztiválon? Én is szeretnék részt venni, remélem, szüleink elengednek majd...

– Hmmm... Majd meg kell kérdezned. Engem elengedtek, amikor még elsőé...

– Ugye, majd szólsz az érdekeltségem? Kééérlek! Ha megteszed, akkor minden AMiCUS kóruspróbában jelen leszek.

– Várjunk csak, hisz ezzel nem nekem teszel jót. Hanem magadnak, mert a próbákon megkötött szép barátságok is a tiéd lesznek.

– Anelia, kérdezhetek még valamit?

– Matei, te jól vagy? Rég láttalak ilyennek. De lehet, hogy... soha?!

– Ezt most hagyjuk. Inkább mondd, kérlek, te milyen tevékenységben szeretnél részt venni?

– Szeretnék a „Mobil étkezde” keretén belül segíteni. Az elmúlt években úgy éreztem, hogy hasznos volt a munkám, amikor meleg ételt készítettem és kínáltam fel a hajléktalanoknak. S ha a bizottság pozitív irányú módosításokat eszközöl, akkor talán még érdekesebb lesz ez a tevékenység. Teljes erőbedobással szeretnék szociális projekteken dolgozni, hiszen ismersz... Meg sze-

retném látogatni az egyedül élő idős embereket, a hátrányos helyzetű gyerekek iskoláját és az árvaházakat. Talán lesz elég bátorságom a börtönmisszióban is dolgozni. Tudd meg, hogy oda magammal viszek. Megfolytatni szeretném a különórákat a hátrányos helyzetű gyerekek részére. Aztán nagyon tetszett a felhívás, hogy fektessünk több hangsúlyt a Biblia naponkénti tanulmányozására és az imádkozásra. Már kellett is egy indíték, hogy javítsak az Istennel való kapcsolatomon. De még mindig nem válaszoltál... Mi történt veled? Mi ez a lelkesedés?

– Mi történt velem? Fogalmam sincs. Úgy érzem magam, mintha legalább tíz kilométert szaladtam volna. Tele vagyok energiával! Mintha adnom kellene az egész városnak. Nahát... Anelia, azt hittem, hogy a levegőbe beszélsz, amikor arról meséltél, hogy mennyire szereted az AMiCUS csoportot... Mít gondolsz, talán rám ragadt rólad...?! Vagy az AMiCUS csoportról? Fogalmam sincs. De biztos, hogy csatlakozom, mert szeretnék másokért dolgozni, szeretném megosztani az örömet a társaimmal is! Egy példás AMiCUS akarok lenni.” ■

Simona Adăscăliței, jászvásári AMiCUS egyesület

JÉZUS AZ ENGEDELMESSÉG RÉVÉN LETT TÖKÉLETESSÉ?

A következőket olvassuk Zsid 5:8-9 verseiben: „Ámbár Fiú, megtanulta azokból, amiket szenvedett, az engedelmisséget; és tökéletességre jutván, örök idvesség szerzője lett mindazokra nézve, akik neki engedelmeskednek.”

Mit jelent az, hogy Jézus tökéletességre jutott? Szenvedés által bárki tökéletességre jut? Például, Jób a szenvedése és az engedelmissége által érte el a tökéletességet?

A Zsid 4:14–5:10 versei leírják, hogy miért csak kimondottan Jézus lehetett a Főpap. Az igazságszavak bevezetője azt mondja, hogy Jézus „megkísértetett mindenekben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt” (Zsid 4:15). A 8. és 9. versek értelmezését is ebben a keretben kell megejtenünk: Jézus mindenben hozzánk hasonlóvá lett, ám anélkül, hogy bűnbe esett volna. Tehát, Jézus emberként, élete kezdetétől a keresztre feszítéséig, bűntelen volt, amit azonban nem mondhatunk el Jób-ról, vagy bárki másról.

A levél szerzője úgy mutatja be Krisztust, mint Aki eleget tett a feltételeknek, hogy betölthesse a Zsid 5:1-4 verseiben említett főpapi szolgálatot. Ennek alapján az 5:8-9 versei ahhoz a szakaszhoz tartoznak, amely elmondja, hogy miért lehet Jézus a Főpap, vagyis Jézus szerepéről, és nem a természetéről beszél. Jézus „ámbár Fiú”, vagyis igaz Isten, a Teremtő és Isten kifejezett képmása, „megtanulta... az engedelmisséget”, beleértve a testi, de főképpen a lelki szenvedést. Emberként Jézus fokozatosan fejlődött a tanulás folyamatában (Lk 2:40,52), de főleg az Isten iránti teljes engedelmisségben. Fejlődésének teljes ideje alatt Jézus bűntelen volt épp úgy, ahogy azt az apostol is megállapította.

S amint eleget tett a szükséges feltételeknek, hogy Nagy Főpapunk lehessen, Jézus „tökéletes-ségre jutván” erre a szolgálatra, vagyis, minden szempontból képessé lett, hogy Főpap és helyettes áldozat legyen: Jézus volt a testet öltött Isten, Aki önmagában hordozta mind az istenséget, mind az emberiséget. A szent és bűntelen, tökéletes lett Jézust leíró görög kifejezés a *teleiotehis*, ami egy tett kiteljesedését, befejezését jelenti.

Azzal, hogy Jézus végigjárta a szenvedés teljes útját, a főpapi szerepében vitte véghez üdvözítői munkásságát.

A Zsid 5:9-10 versei jelentik ki azt a boldog eredményt, miszerint a Fiú véghezvitte az üdvösséget: Jézus „örök idvesség szerzője lett mindazokra nézve, akik neki engedelmeskednek.” A levél szerzője a tökéletesség folyamatát a kereszthez társítja, ahol a mi Nagy Főpapunk áldozatként adta önmagát a bűnökért. Krisztus szenvedésben és halálban kiontott vére nyitotta meg az üdvösség ajtaját.

Am ez az üdvösség csak azoknak szól, akik engedelmeskednek. Az akik neki engedelmeskednek kifejezés a Zsid 5:9 versében az akarat, az értelem és a magatartás átadására utal. Amint Jézus megtanulta az engedelmisséget a földi szenvedés által, úgy várja el, hogy engedelmeskedjenek Neki az emberek, és vessék alá magukat az Ő akaratának. Ahogyan Jézus még a szörnyű szenvedések ellenére is kitartott az Atya iránti engedelmisségében, éppen az a keresztény elhivatása is, hogy vessen alá akaratát teljes mértékben annak a mennyei akaratnak, amely az embert akár üldözéshez, akár mártíromsághoz is elvezetheti. Az üdvösség Jézus kizárólagos ajándéka, amelyet az Ő érdemei alapján kínál fel.

Következésképpen

Jézus volt az Atya Fia, az Atyával egyenlő, minden ember Teremtője, aki testet öltött, hogy áldozatába belefoglalja az egész emberiséget. Jézus, a Főpap emberi tapasztalatokat élt át; minden elvárásnak eleget tett üdvösségünk érdekében, Ő lett a teljes, vagyis a tökéletes Nagy Főpap, és képessé lett erre az egyedi szolgálatra. Előjog számunkra Krisztus engedelmisségének példáját követni, hogy örülhessünk majd annak az üdvösségnek, amely megadatik mindazoknak, akik Uruk-nak választják Őt. ■

Gabriel Işvan, a Munténiai Egyházterület Vallásszabadság és Kommunikáció Osztályának igazgatója

**IGÉK ÉS
JELENTÉSÜK
GABRIEL
IŞVAN**

**AZ A ELHIVATÁSA
ELHIVATÁSA IS,
HOGY TELJES MÉR-
TÉKBEN VESSE ALÁ
AKARATÁT A MENY-
NYEI AKARATNAK.**

UTOLSÓ... VÉGSŐ ESEMÉNYEK, TÖBBLETÉRTÉKKEL TÖLTVE

AZ UTOLSÓ UTÓPIA

Az emberek többsége hisz egy végső megoldásban, egyetemes csodaszerben, egy gondviselészerű emberben, egy új filozófiában, vagy bármi ehhez hasonlóban, ami mindenre megoldást kínál és elhozza az áhított boldogságot. Jézus Krisztus azonban figyelmeztet: „Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejetekeket... tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa.” Az alábbiakban három témát fogunk boncolgatni az „utolsó...” alcímek alatt. Első „Az utolsó utópia”, ezt követi „Az utolsó alkalom”, majd végül „Az utolsó reménység”.

Szemléltető példa: Az utolsó gyufaszál

Abban az időben történt az alábbi eset, amikor még székérrel, vagy gyalog jártak, amikor az erdőkben és völgyekben kigyózó utak egyszerűek és járhatatlanok voltak. Egy magányos utazó épp egy véget nem érő erdőn keresztül haladt, miközben a nap lehanyatlott, s egyre nehezebben lehetett látni az utat. Viszont vadállatok hangját hallotta, ami megrémítette őt. Nem volt más választása, hát megállt, tüzet rakott, hogy védekezzen a hideg és a vadállatok támadása ellen. Fát gyűjtött, majd gyufaszálat gyufaszálra égetett el, ám a tűz nem akart begyuladni. Rémulten állapította meg, hogy az utolsó szál gyufát tartja a kezében. Egy időre tétovázott, kiválasztotta a legszárazabb rőzsészalakat, kicsit összeszedte magán a ruhákat, majd lehajolt, hogy meggyújtsa az utolsó szál gyufát. A sikertől függött az élete. Félve gyújtotta meg a gyufát, majd a kis lángot a farakáshoz emelte, és sikerült lángra lobbantania a megmentő tüzet.

Nemrégiben, Liviu Giosan írt egy cikket „Az utolsó utópia” címmel, amely megragadott:

„A fasizmus és a kommunizmus után azt hittem, hogy elégünk lett az utópiákból. Téves! Egy sokkal erősebb utópia utolsó napjait éljük, amely sokkal képmutatóbb, ám amelyet kevesen ismernek föl, és még kevesebben fogják fel, hogy mennyire káros... De mitől olyan vonzó az Új Utópia kaméleoni ideológiája, hogy sikerült oly sok képzett és látszólag felvilágosult elmét rabul ejtenie? Egyszerű és könnyen felfogható módon azt közli,

hogy ha a Piacot teljesen szabadon hagyjuk működni, vagyis, ha szabadon engedjük a keresletet és a kínálatot, akkor ezek fogják szabályozni a világ politikai, társadalmi és gazdasági egyenetlenségeit... És, mint minden utópia, az egyedi megoldás eme egyszerűségének káprázata meggyőzte a konzervatív politikusokat, hogy a Piac jelenti a megoldást a család szétesésére, a progresszív gondolkodásuk számára pedig azt, hogy a Piac fogja gazdaggá tenni a világ szegényeit, és a középosztálybeli értelmiségieket, és hogy a Piac megoldás lehet abban is, hogy a balgaságot és lustaságot a maguk szintjére emeljék! De csak akkor, ha dolgozni kezdenek! Egy utópia, amely a kereszténység nagylelkű elvét – a felebarát iránti szeretetet – a gazdagsággal, és a bármi áron gazdaggá lett emberekkel szembeni bálványimádássá züllesztette...” (Adevărul, 2016. november 14).

Utópia: „Elképzeltem jövőképet, ami a valóságban nem valósítható meg. Eszményi társadalmi rendszer, megvalósíthatatlan elképzelés, terv, légvár.” (Magyar értelmező szótár)

- » Azt hittük, hogy a náciizmus és a kommunizmus szomorú tapasztalata lesz az utolsó utópia!
- » A világ fellelegzett és jobb életben reménykedett a vasfüggöny és a berlini fal ledöntése, illetve a megszorítás, a privatizáció és az elszigetelés bármiféle formájának megszűnése után.
- » Tömegek lepték el az útlelél kibocsátó irodákat, beutazási vízum érdekében a konzulátusokat, majd a délibábnak tűnő Eldorádó felé vezető határátkelőket.
- » Otthonainkban erős szél kezdett fújni, s szétszórta a világ legtávolabbi zugaiba a pénzre és javakra éhes férfiakat és nőket.
- » Nagyon sok ember szeme előtt megcsillant a fényugár, s azt hitték, hogy megtalálták a jót, a boldogság és a teljes élet felé vezető utat.
- » Szélesre tárt kapu kínálta fel a véget nem érő futás elkezdésének, a mindenkivel, sőt önmagaddal való versengés lehetőségét, hogy elsőként juthass el az áhított Eldorádóba.

VILÁGUNK SZÁMÁRA AZ EGYETLEN REMÉNYSÉG JÉZUS KRISZTUS ORSZÁGA.

Mindez egyetlen jelmondatnak, egyetlen filozófiának, egyetlen elvnek köszönhetően, amely az élre tört: piacgazdaság, teljes mozgásszabadság, a kereslet és kínálat diktálta verseny. Azt hittük, hogy felfedeztük a boldogság utolsó reménységét, a beteljesült élet utolsó reménységét, az utolsó utópiát...

Szemléltető példa: A juhok és a kukoricával telt etető

Gyerekkoromban a szülői háznál gyakran etetem a juhokat szemes kukoricával. Fából készült etetővályúba szórtuk ki az eledelt. Bár csendben jártunk, amint az állatok meghallották a kukorica-szemek zörejét, azonnal mozgolódni kezdtek, és tülekedve igyekeztek minél előbb táplálékhoz jutni. Amikor szélesre tártam a kaput, egymást lökdösve rohantak a vályúhoz, és habzsolták az eledelt. Volt egy falánk juh, amely gyakran fuldokolt, olyan módon evett. Édesapám félrevezette, és, kimondottan csak neki, ételt tett egy edénybe, majd így mondotta: „Ne siess, itt van a te részed, senki sem fogja megenni előled.” Am nem értette, és továbbra is módon evett: hisz juh volt.

Bennünket senki sem vezet félre, nem nyugtat meg, és nem próbál meggyőzni a piacgazdaság utópiájáról... Rohanunk, addig rohanunk, míg bekövetkezik a baleset, a szerencsétlenség vagy betegség, amely hirtelen megállít a légvár kergetésében.

És a balga rohanás után mi következik? A szabadság 20–25 éve messze vitt bennünket, közel az út végéhez. A bennünket felemelő hullám most épp a völgy felé zuhan; az utat előttünk megnyitó fény pislákolni kezd, jelezve, hogy hamarosan kialszik. A lehetőségek tengere felé bennünket elragadó szél viharra változott, a kapu pedig elég gyorsan bezárul, s mi kint maradunk a sötétben.

Az utolsó utópia! Mi lobbanthatná lángra az ember reménységét? Kipróbáltuk már az összeset:

- » A pogány világ. Nincs megszorítás, nincs erkölcs, a gyönyörök, az orgiák uralkodnak, és a bálványok.
- » A kereszténység, amely olyan sok reménységgel és olyan jó eredményekkel rendelkezik, ám ami megrekedt a számos felekezet, szertartás, hagyomány és konfliktus miatt.
- » Az izmusok: deizmus, illuminizmus (felvilágosodás), racionalizmus, szocializmus, náciizmus, kommunizmus. Ezek mindegyike vérrel áztatott forradalommal érkezett, új filozófiával, új diktátor-vezetőkkel, aztán következtek a könnyek, a fájdalom, a kizsákmányolás és a vér. Mindegyiket megízleltük, éreztük a keسرőségét, ízetlenségét.

- » Elkeseredetten rohantunk az utolsó utópia, a piacgazdaság, a szabad piac, a kommersz gazdaság felé. A gyárak és üzemek helyét átvették a szupermarketek, a mezei munkát pedig a turista bőrönd váltotta föl.
- » Azt hittük, hogy ha szabadsággal rendelkezünk, akkor dolgozhatunk és pénzt kereshetünk; ha van pénzünk, bármit megvásárolhatunk; ha mindenünk megvan, akkor boldogok leszünk... És ez a „ha” annyira boldoggá tett, elvarázsolt, hogy egy véget nem érő abszurd körforgásba kerültünk.
- » Sokkal többel rendelkezünk, sokkal több a szabadságunk, sokkal több előtünk a lehetőség, igen ám, de több a baj, több az elégedetlenség és a félelem is. Még hová mehetnénk? Mivel próbálkozhatnánk még? Az utolsó utópia színjátéka lassan véget ér.

Barátaim, van még valami, ami már bizonyította érvényességét, valami stabil, biztos, ellenőrzött és bizalomra méltó: Isten Igéje. Íme mint mond:

„És azoknak a királyoknak idejében támaszt az egek Istene birodalmat, mely soha örökké meg nem romol, és ez a birodalom más népre nem száll át, *hanem* szétzúzza és elrontja mindazokat a birodalmakat, maga pedig megáll örökké” (Dán 2:44).

Az utópiák után, amelyeket a Nabukodonozor király álmában megjelenő arany állóképek jelképez, vagyis az arany, az ezüst, a bronz, a vas és az agyag után, lesz egy utolsó szakasz, egy utolsó lehetőség: egy kő, amely soha nem zúzatik össze, és amely nem száll át más népre. Ez nem egy utópia. Dániel pontosít: „Igaz az álom, és bizonyos annak értelme” (Dán 2:45). Az öt szakasz egymást követte, és most élünk az utolsó szakaszban, a bibliai prófécia csodálatos teljesedésének idején.

Világunk számára az egyetlen reménység Jézus Krisztus országa. Egy más világ, más emberekkel, más elvekkel és igazi boldogsággal: a mennyei igazság és jóság világa. Egy olyan világ, amelyet nem egy önző cél, nem a gazdagság, a hatalom, a gyönyörök, a boldogság vezérel, ám amelynek két célja van: igazságosság, és mennyei szeretet.

Tudom, hogy elmosolyodsz ezen a lehetőségen. Tudom, hogy nem állsz készen elhinni ezt, mivel még mindig hiszel az utolsó utópiában, még mindig előre tekintesz, és várod, hogy meglásd az alagút végét, a teljes boldogságot. Az álmod felé vezető utadon találkozta és találkozni fogsz még olyan társakkal, akikben nem leled majd a

**JÉZUS – ALFA
ÉS OMEGA
TRAIAN
ALDEA**

**CSAK JÉZUS,
A TEREMTŐNK ÉS
MEGVÁLTÓNK VÁL-
TOZTATHATJA MEG
AZ EMBERI TERMÉ-
SZETET, ADHAT BELÉ
ÚJ GONDOLATOKAT
ÉS ÉRZELMEKET.
AMIG NEM VÁLTOZIK
MEG TELJES MÉR-
TÉKBEN AZ EMBER
ÉS TERMÉSZETÉT
NEM CSERÉLI MENY-
NYEI TERMÉSZETRE,
EZ A VILÁG NEM
LELI MEG A BÉKÉT.**

kedved: „Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állnak be. Mert lesznek az emberek magukat szeretők, pénzsóvárgók, kérkedők, kevélyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, háládatlanok, tisztátalanok, szeretet nélkülválók, kérelhetetlenek, rágalmozók, mértéktelenek, kegyetlenek, a jónak nem kedvelői. Árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői. Kiknél megvan a kegyességnek látszata, de megtagadják annak erejét” (2Tim 3:1-5).

Ha jól megfigyeled, sem én, sem te nem különbözünk igazán az utastársainktól, a riválisainktól, akiket gyűlölünk és csodálunk egyaránt. Ha visszatekintesz, minden civilizáció végén ugyanolyanok voltak az emberek: „És látá az Úr, hogy megsokasult az ember gonoszsága a földön, és hogy szíve gondolatának minden alkotása szüntelen csak gonosz.” Amikor az ember elérte megvalósításának csúcspontját, amikor grandiózus épületeket emelt, amikor a legszebb dolgokat állította elő, amikor kiváló életkörülményeket alakított ki, akkor hirtelen megérkezett a pusztulás. Az emberek világi vagy a célok romjai alatt hevernek, vagy a múzeumokban, vagy teljesen eltűntek az idő múlásával.

Biztos lehetsz benne, hogy a mi világunk is ugyanerre a sorsra jut: ez alól nem kivétel. Az archeológia tanárom szokta kérdezgetni: „Hogyan fognak dolgozni ezek múlva a régészek a mai városok romjai alatt?” Egy dolog biztos: „Mindezek felbomlanak.” Miért élünk ezzel az utolsó utópiával? A ma emberének nem lesz más lehetősége? A szent Könyv így folytatja: „Mert lesz idő, mikor az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek magoknak tanítókat, mert viszket a fülök; és az igazságtól elfordítják az ő fülöket, de a mesékhez oda fordulnak” (2Tim 4:3-4). Egyszerűen nem fogják eltérni az egészséges tanítást, és füleiket az igazságról a mesék felé fordítják. Kedvükre való tanítókra fognak hallgatni.

- » Az utópia nem érti meg a valóságot, szereti, ha hazudnak neki, és ha magával ragadja egy szép álmot.
- » Az utópiának nincs logikája, ésszerűsége, sem működési szabályzata, hanem egyetlen elv vezérli: „Mert tetszik nekem!”
- » Az utópia megkeresi és kiválasztja azt, ami megfelel álmainak, kedvteléseinek és filozófiájának. Keres egyféle árut, a piac pedig felkínálja neki, s így kialakul egy bűvös kör, míg nem a zene és a prédikációk a „slágerlistákra” kerülnek, és emberek milliói hallgatják majd, mint szórakoztató előadást.

Az emberek örülve a legutóbbi utópiának, amely teljes szabadságot, szabad piacot, korlátlan mozgást jelent, félretettek minden törvényt, szabályt vagy erkölcsöt. A kinyilatkoztatott igazságot a viszonylagos igazsággal, az édeni családot a sodomai családdal helyettesítették, az élet célja a gyönyörökre szűkült le, s ennek eredménye a gyűlölet, az erőszak, a lopás, a gyilkosság és a terrorizmus világa. Szörnyülködünk, s szeretnénk ennek véget vetni, ám az utolsó utópiát mégis babusgatjuk, mert kedveljük azt. Mindabban, ami a világban történik, a prófétikus Ige teljesedését látom: „Az utolsó napokban nehéz idők állnak be...” A szociológusok, politológusok, és az eseményekre figyelő emberek felismerték, hogy elértünk az út végéhez, ám nem látják a kiutat, a megoldást.

Barátom, van egy biztos megoldás: Jézus Krisztus második eljövetele. Csak Jézus, a Teremtőnk és Megváltónk változtathatja meg az emberi természetet, adhat belé új gondolatokat és érzelmeket. Amíg nem változik meg teljes mértékben az ember és természetét nem cseréli mennyei természetre, ez a világ nem leli meg a békét.

- » Jézus a Kő, ami majd véget vet az utolsó utópiának, ennek a zavaros társadalomnak.

- » Jézus Krisztus, a Századok Sziklája kínálja majd fel az embereknek az élő vizet és a szükséges stabilitást.
- » Jézus Krisztus a Király, aki majd igazsággal és szeretettel uralkodik, és uralkodásának sosem lesz vége.

AZ UTOLSÓ LEHETŐSÉG

Mit jelent az „utolsó” kifejezés?

- » A kereskedő számára az utolsó termékek – miután már kiválogatták – a legkisebbek, a gyengék, a hibásak; olyan termékek, amelyekről szeretne megszabadulni a piaci nap lejártáig, és akármennyiért odaadja, még a fele árért is.
- » Egy diák számára a vizsga utolsó percei a leginkább feszültek, több írni valója van, ám kevés az ideje, stressz vesz erőt rajta, hibákat követ el, és nehezebben összpontosít...
- » Egy orvos, vagy beteg számára az utolsó pillanatok jelentik a legnehezebb küzdelmet, a reményeket és elvárásokat, elkeseredett próbálkozásokat, túlzott ígéreteket, az idő lehetőség szerinti meghosszabbítását, hogy ne a következő másodperc legyen az utolsó.
- » Az ember számára a mennyei Ítélet jelenti a legfelsőbb bíróságot, az utolsó, legfelsőbb fórumot, ahol már nem lesz fellebbezés. Az ítéletet el kell fogadni, akár jó, akár rossz. Sajnos nem tudjuk, mikor kell átélnünk azt a pillanatot; úgy gondoljuk, hogy még nagyon távol van, a valóságban azonban nagyon közel.
- » Az utolsó – egy lelki üzenet, amely azonban valóságos és mélységes, és amelyet komolyan meg kell fontolnunk!

Belszár utolsó ünnepi éjszakája: Dániel 5

1-2. versek. Több mint ezer ember vesz részt az ünnepi vacsorán, miközben a perzsa hadsereg megközelíti a várost. Hogy lehet ilyenkor szórakozni? Hogy engedhetsz meg ilyen orgiát, amikor a várkapukon kopogtat a halál? a) Bizalom Babilon erős várfalaiban. b) *Hanyagság*, elszakadás a politikai és katonai valóságtól; minden ésszerűséget kizáró szenvedélyes indulat. c) *Szentségtörés*, az ünnep hangulatának emelésére a jeruzsálemi templom edényeit hozatták be, ezzel gyalázva Jahvét, és dicsőítve saját bálvány isteneiket. Ez bizonyítja, hogy a helyes és méltó gondolkodásmódot már régóta lábbal tiporják.

5. vers. Emberi kéz írt a palota falára: „Elhalált a zsvivajó jókedv, miközben az emberek valami leírhatatlan rémületől megdermedve figyelték a kezét, amely lassan rajzolta a titokzatos be-

tűket. Filmszerűen peregtek le előttük gonosz életük cselekedetei. Mintha az örökkévaló Isten ítélőszéke előtt álltak volna, akinek hatalmával épp akkor dacoltak.” (*Próféták és királyok*, 524. o.).

6. vers. A király zavarodottságát az utolsó ítélet érzése okozta. Isten jelenléte oly módon érzéti hatását, hogy azt nem lehet csak úgy elhessegetni. Amikor rádöbbsz, hogy szemtől szemben állsz a mennyei ítélettel, s hogy talán ez lesz életed utolsó eseménye, akkor már nem tudnak megtartani a lábaid.

7-9. versek. Okkult erőkhöz folyamodik; bűbájosok, csillagjósok, varázslók jelentik a megtéretlen ember utolsó reményességét. Ők azonban nem tudják megfejteni az írást; Isten nem engedi meg bármelyik hackernek, hogy vírussal fertőzze meg az Ő üzenetét. Ez a helyzet oda vezet, hogy a király rémülete eléri tetőfokát. A jelenet figyelemztetés arra vonatkozóan, hogy milyen helyzetbe kerül az az ember, aki nem figyel Isten üzenetére. Ajánlatos figyelemmel olvasnunk Dániel 5. fejezetét, és mélységesen elmélkednünk fölötte. Amikor majd oda jutsz, akkor az lesz az utolsó... semmit sem tehetsz már, még az erőd is elhagy!

Az idős, elfeledett, elhanyagolt és nyugdíjazott próféta közbelépése

25. vers. Íme, a falon megjelenő írás: „*Mene, mene tekel, ufarszin*”. Elillan az ismeretlen, mivel már tudjuk, mi az üzenet, ám nem illan el a rémület, hisz még csak most tudjuk meg, mi is a közzölt igazság:

Mene – Isten számot vetett uralkodásod napjairól és véget vet annak.

Tekel – Megmértél és híjjával találtattál.

Ufarszin – Birodalmad felosztásra kerül a médek és a perzsák között. Azon az éjszakán Babilon elesett, Belszárt foglyul ejtették, majd megölték, s így a Babiloni Birodalom megszűnt létezni. Egyik is és másik is utolsó, törvénytelen tivornyáján vett részt. Mit tennél, ha tudnád, hogy életed utolsó napját éled, hogy az utolsó alkalom előtt állsz? Íme, a cinikus ember válasza: „Együnk, igyunk, holnap úgyis meghalunk!”

Szemléltető példa: A jéggel borított hajó

*A hideg tengeren, viharban haladt a hajó, s közben a fedélzetre egyre több jég rakódott. A jégta-
karó minden hullámmal vastagabbá vált, s a hajót
megdöntötte, már-már elsüllyedt. A legtöbb mat-
róz tudta, hogy nincs menekvés, s lemondott min-
den mentési manőverről, elvonult inni, hogy leg-
alább kábult állapotban érje a halál. Csak négy
tengerész maradt józan. Felhevítették a kazánokat,
s kezdték forró vízsugárral vagdosni a jégpáncélt.*

MIT TENNÉL,
HA TUDNÁD,
HOGY ÉLETED
UTOLSÓ NAPJÁT
ÉLED, HOGY AZ
UTOLSÓ ALKALOM
ELŐTT ÁLLSZ?

Végül az összes jeget letakarították a fedélzetről, és mind megmenekültek. Egy józan elme, egy tudatos és bölcs ember kihasználta a menekvés utolsó lehetőségét.

Jeruzsálem utolsó kegyelmi napja

„...Mivelhogy nem ismerted meg a te meglátogatásodnak idejét” (Lk 19:41-44). „Ímé, pusztán hagyaték néktek a ti házatok!” (Mt 23:37-38).

Mit is tartalmaz az utolsó alkalom, az utolsó lehetőség, az utolsó kegyelmi nap?

„Amikor a lenyugvó nap eltűnik a láthatárról, Jeruzsálem kegyelmi ideje is lejár. Míg a menet ott állt az Olajfák hegyén, még nem volt késő Jeruzsálemnek, hogy megtérjen.” (Jézus élete, 577. o.).

Papok és farizeusok jöttek Jézus fogadására. Első kérdésük ez volt: „Ki ez?”, amire pontos válaszokat és bibliai szövegeket kaptak. Második dolog az volt, hogy elhallgattassák a népet, s ha ez nem sikerült, akkor következett a harmadik: feljelentették Jézust a római hatóságoknál, mint olyant, aki zavargásokat okoz, és királynak akarja kikiáltani magát. Mindenki meglepetésére, a római katonák, akik szintén jelen voltak a tömegben, azt mondták, hogy ez az ember nem jelent veszélyt, sőt, örültek Jézus nyugodt arca látványának, szelíd hangjának és a tömegben megnyugvó szentség légkörének. Így fogadta Jézust Jeruzsálem kegyelmének utolsó napján. Vajon tudták, hogy ez az utolsó alkalom?

Lehetett volna a boldogság, a kegyelem és minden ember számára az üdvösség fővárosa is! Gyarapodhatott volna szépségben, gazdagságban és dicsőségben! A legmagasztosabb város lehetett volna, persze, ha megértette volna az utolsó alkalom. Ezzel szemben a város a legszörnyűbb pusztításokat kellett átélje, egyik birodalomból a másikba került, különböző nevei, vallása és lakói voltak.

Szemléltető példa: Az utolsó menekvés

A második világháború idején történt. Nagyon sok várost leromboltak a bombák, és a civil lakosság körében is sok volt az áldozat. Ami azonban még szomorúbb, az embereket saját házaikból hurcolták el, és deportálták. Az elhurcoltak között voltak evangélikus keresztények is, akik teljes mértékben Jézusnak szentelték életüket. A csendőrségre gyűjtötték össze őket, és elmondták nekik az egyetlen lehetőséget: vagy lemondanak hitükről, vagy deportálják őket. Ebben az időben Marin épp a mezőn dolgozott. Amint meghallotta, hogy mi történt, azonnal visszament a faluba, egyenesen a csendőrségre. „Velük akarok menni – mondta. – Ha ezeket az embereket elviszik a falunkból, akkor nekünk végünk van. Mától én velük tartok.”

Nem tudom, mit érzett akkor Marin, de azt megértette, hogy ez a kegyelem utolsó alkalma, és semmiképp sem szeretne volna elszalasztani.

AZ UTOLSÓ REMÉNYSÉG

Szemléltető példa: Kibe helyezted a reménységedet?

Egy embernek olyan idős korában született gyermeke, amikor már nem is remélte, hogy ez megtörténhet. Nagy volt az öröme, máris volt reménysége idős napjaira. A gyerek növekedett, iskolába járt, s amikor bejutott az egyetemre, életét vesztette egy autóbalesetben. Az idős apa fájdalma leírhatatlan volt: „Egyetlen fiam, öreg napjaim utolsó reménysége!” A fájdalmas és álmatlan éjszakák egyikén az öregember álmodt, lényegében azt sem tudja pontosan, hogy mit, mert úgy tűnt, hogy valaki megszólítja. Egy különleges személy kérdezte tőle: „Te csak a gyermekedbe helyezted a reménységedet? Nincs semmi más, amiben bízhatnál?” Az idős embert megdöbbentette a kérdés, hosszasan elgondolkozott, majd így szólt: „Igen, valóban van még reménységem Istenben, hiszem, hogy Ő nem hagy magamra, csak hogy a fájdalom miatt elfeledkeztem Róla!”

Reménység, utolsó fénysugár az éjszaka beállta előtt...

„...Hogy megragadjuk az előttünk levő reménységet” (Zsid 6:17-19).

A reménység az a láng, amely minden ember életében ég, és előrevetít egy boldog véget.

- » Ifjú vagy, derűlátóan nézel a jövőbe, szép karrieréről, családról, házról álmodsz, és mindarról, amire egy ember vágyhat.
- » Távol vagy az otthonodtól, várod hazatérésed napját, terveket szövögetsz, elképzeled a szeretteiddel való találkozás szép pillanatait, mivel reménységben élsz!
- » Beteg vagy, kellő bizalommal mész el a családorvosodhoz, aztán ő kórházba küld, van benned félelem, de mégis derűlátó vagy. Aztán járod az orvosokat, és egyre szomorúbb leszel. Miután már emberileg az orvosok sem segíthetnek, máshoz folyamodsz; elmész a gyülekezetbe, a lelkészhez, Istenhez kiáltasz: „Uram, Te vagy az utolsó reménységem, segíts!”

Utolsó reménység – ennek több értelmezése is lehet.

- » A létező utolsó megoldás, amelyhez még folyamodhatsz; utána már nincs hová menned, már nincs idő, sem pénz, sem lehetőség.
- » Ez a legfontosabb, a legmagasztosabb, ez, ami nagyon tetszik neked.
- » Mennyei megoldás, vagyis egyfelől ez a legerősebb és a legbiztosabb, másfelől pedig ez lehet az utolsó, amihez folyamodunk.

Csalóka remények

„Pedig mi azt reméltük, hogy ő az, aki meg fogja váltani az Izráelt...” (Lk 24:19-21).

- » Eltékozolt reménység: A múltidőben kifejezett „reméltük” szó azt sugallja, hogy a közelmúltig volt reménységük, most azonban már nincs.
- » Csalóka reménység: ők egy dicsőséges királyt, egy, a világot uraló, erős zsidó nemzetet képzeltek el. És Jézusban azt a személyt látták, aki teljesítheti ezt a szép álmot! Megértésük alapján minden bibliai szöveg, Jézus minden csodája egy ilyen megvalósítás felé mutatott. Aztán ez a dicsőséges álmok köddé vált.

Nagyon sok csalóka reménység létezik, amelynek semmilyen alapja nincs, és nagyon fáj, amikor szertefoszlik. Ezért kell figyelmeseknek lennünk, és alaposabban vizsgálódnunk, amikor reménységet választunk. Sok fájdalmat és csalódást élünk át azért, mert csalóka reményt választottunk. Nem elég reménnyel rendelkezni, a reménységnek szilárd érvekre kell épülnie.

A tanítványokkal között utolsó reménység

„Akképpen jó el, amiképpen láttátok őt felmenni a mennybe” (Csel 1:11).

„És újra eljön hatalommal és dicsőséggel, megítélni élőket és holtakat...!”

Ez a valaha emberrel között legnagyobb reménység. Az angyalok ajkáról származik, és egy példaképet mutat be – a felhővel fölemelkedő Jézust. A Jézus által mondott ígéreten alapszik: „És ha majd elmegyek és helyet készítek néktek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket” (Jn 14:3). Ezt a reménységet erősíti meg prófétikus jelek sokasága, amely ránk hagyatott, és amely különleges örömet és bizalmat jelent minden – azt elfogadó – szív számára. A tanítványok e pillanattól kezdve többé nem kételkedtek. Ez a reménység élt szívükben még a sír szájánál is, és meg voltak győződve, hogy amikor onnan kijönnek, akkor meglátják Urukát, Jézust. Ez a reménység nem miszticizmus, és nem hiszékenység, hanem bibliai igazság, amit maga Jézus mondott, de angyalok is hirdettek, továbbá prófétikus jelek igazoltak, és ezt bizonyítja az üres sír is.

A visszajövetel reménysége és a halál

„Elnyeletett a halál diadalra” (1Kor 15:51-57).

Az átlagember számára a reménység általában véget ér a sírnál. Nem így állnak a dolgok azonban az evangélium szavaiban hívők esetében: reménységük túljut a síron. Sírjaikon a következő felirat áll: „Várom, Uram, a Te üdvösségedet.” Az ilyen reménység alapja Jézus üres sírja: „Nincsen itt, mert feltámadott” (Mt 28:6). A tanítványok számára ezt nem volt nehéz elhinni, mivel nyilvánvaló bizonyítékokkal rendelkeztek, a lepecsételt sírral, amelyet erős katonák őriztek, ám ami a feltámadás reggelén üresen, nyitva állt, a katonák fegyverei pedig a földön heverték, ők maguk pedig rémülten menekültek.

A kereszténység épp ebben a bizonyítékban, a feltámadt Jézusban lelta a hirdetés erejét. S ahogy telt az idő, a keresztény emberek úgy vesztették el a meggyőződésüket. Meglátogatják a helyet, imádkoznak, van egy misztikus, csodatevő hitük, de egyre kevesebbet érdekel az Ő dicsősége visszajövele.

A Szentlélek munkájának köszönhető, hogy Jézus Krisztus eljövételének reménysége valósággá válhat.

Mt 25:1-13. Az okos szüzek várják a Vőlegényt, ég a lámpásuk és bemennek Ővele a menyegzőre. A balga szüzek kint maradtak. Nem volt lámpásuk, amely megvilágíthatta volna a Vőlegény útját. Csak a példázatbeli olaj jelképezte Szentlélek révén maradhatunk a világosságban, és világítha-

tunk arra az útra, amelyen a Megváltó jön, és csak így lehet reménységünk.

Az utolsó keresztény reménységet nem az utolsó megoldás jelenti: a nincs kiút, még ezt is megpróbálom; vagy, még utolsó próbálkozásom sincs, mielőtt minden összeomlik. Nem, mivel a legmagasztosabb és utolsó megoldás oldhatja meg e világ bonyolult problémáit.

- » Jézus a legnagyobb Szakorvos, az utolsó, akinek van orvossága számodra!
- » Jézus a legutolsó, legfelső bírói fórum, az utolsó Ügyvéd, aki a javadra fordíthatja peredet.
- » Jézus az utolsó, aki letörölheti a könnyeidet, és visszaadhatja boldogságodat.
- » Jézus az utolsó Főpap, aki közbenjár érted, és ügyedet a mennyei Atya elé tárja.

Ha eltékozlod ezt az utolsó ajánlatot, nem lesz több lehetőség. Éppen ezért mondja Jézus: „Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szívetekeket” (Zsid 3:7-8).

Szemléltető példa: Engedd át magad Jézus karjaiba!

Egyik éjszaka meggyűlt a ház, és a kisfiú a háztetőre menekült. Az édesapa letről kiáltotta: „Ugorj, fiam! Én majd kifoglak!” Tudta, hogy a fiúnak ugrania kell, ha életben akar maradni. A fiú nem sokat látott a lángoktól, füsttől, ráadásul sötétség is volt. Félt leugrani. Az apa folyamatosan szólította: „Ugorj! Majd kifoglak!” A fiú szabadkozott: „Apa, nem látlak!” De az édesapa megnyugtatta: „De én látlak! Ugorj!” És a fiú leugrott, mivel bízott az édesapjában.

A keresztény hit így tesz képessé bennünket szembeállni az étellel, vagy a halállal; ám nem azért, mert mindent látunk, hanem azért, mert biztosak vagyunk abban, hogy látnak bennünket; nem azért, mert ismerünk minden választ, hanem azért, mert ismernek bennünket. Meg kell tapasztalnunk a hitet az életünkben. Jézus karjaiban van az utolsó és legbiztosabb menekvés.

Az utolsó...

„És kimenvén a király és egész háznépe ő utána, megállapodának a legszélső háznál” (2Sám 15:17).

Az ókori városokban a legszélső, legutolsó ház nem egy falu szélén levő ház volt, mivel a várost széles fal vette körül. Az utolsó ház volt a város kapuja; ha kiléptél, és bezárult mögötted, egykönnyen nem jutottál vissza a városba. Ez volt az utolsó hely, ahol Dávid még meggondolhatta magát: menjen, vagy maradjon. Nehéz, nyomasztó érzés volt, a várost ő hódította meg, az ő nevét

JÉZUS AZ UTOLSÓ,
AKI LETÖRÖLHETI
A KÖNNYEIDET, ÉS
VISSZAADHATJA
BOLDOGSÁGODAT.

viselte, ez volt a jebuzeusok utolsó erődje. Hogyan hátrálna meg és menekülne abból a városból, amely híressé tette őt? Pár pillanatig tétovázott, majd döntött, és a bujdosás útjára lépett.

Az óceánt átszelő repülőgépek útvonalán van egy pont, ahonnan nincs visszaút, mivel az indulás helye távolabbra esik, mint az érkezésé. Függetlenül attól, hogy mi van előtted, milyen nehézségek merülnek fel, neked előre kell haladnod, nem fordulhatsz vissza.

Ilyen az élet is, egy adott pillanatban eljutsz egy döntő fontosságú ponthoz, fontos döntést kell meghoznod, és onnan már nincs meghátrálás, nincs visszaút. A mögötted levő hidakat leromboltad, és csak egy lehetőség maradt: előre. És milyen lesz vajon ez az előre? Ha jó lesz, akkor boldog leszel; ha viszont rossz, akkor semmit sem tehetsz jóvá. „Utolsó...” – egy ilyen pillanat vár mindenkire. Meghívlak, elmélkedjünk erről.

Júdás – a felházban, Úrvacsorakor. Zsebében ott volt a harminc ezüstpénz, Jézus elárulásának ára. Azt gondolta, hogy erről senki sem tud. Aztán Jézus fogja a tálat, és elkezd megmosni a tanítványok lábait. Épp Júdás az első, belé is hasít a kérdés: vajon tud valamit? Érezte Jézus meleg, szeretetteljes kezeit, figyelte, hogy milyen gyöngéden és figyelemmel fordul felé. Szíve hevesen dobogott: *Mondd el!* – jött a sugallat – *hogyan tehetnél egy ilyen szörnyűséget?* Nincs elegendő ereje, mozdulatlan marad, még hűvösebb, még közömbösebb, mint azelőtt.

Valósággal sokkolja, amikor Jézus így szól: „Közületek egy elárul engem.” Közömbös arcot vág, azt hiszi, senki sem tudja majd meg, hogy ő az áruló. Aztán Jézus elmondja a jelet is: „Egy közületek elárul engem, aki velem eszik”, majd a kenyeret épp Júdásnak nyújtja. A tanítvány szíve hevesen dobog, érzi, hogy leleplezték, megértette, hogy Jézus minden tetteről tud. Kemény harc dúl a lelkében: mondja el, kérjen bocsánatot, és veszen véget az árulásnak? Vagy tovább álcázza magát, mintha semmit sem értene, és menjen tovább?

Sokszor azt hisszük, hogy senki sem tudja, mit csinálunk vagy gondolunk; vagy azt hisszük, hogy a dolgok nem fognak rosszra fordulni, nem fog épp velem megtörténni ez a tragédia! Júdás dönt: tovább megy, várják a papok. Ha elfogadta a pénzt, és nem teljesíti küldetését, sosem fogják neki megbocsátani. Jézusért nem aggódott különösen; hisz Ő a Mindenható, bármilyen csapdából megmenekülhet; ő meg maradhat a pénzzel, Jézus pedig máskor legyen figyelmesebb. Így gondolkozott Júdás. Azt hitte, majd visszatérhet a tanítványok közé, talán nekik is ad a nyemreményből.

A Biblia azonban mond még valamit. Miután Júdás mögött becsukódott az ajtó, kilépett a sötétségbe, és egyetlen fénysugárnak sem sikerült elűznie ezt a sötétséget. Ez volt az utolsó, átlépett a visszatérés lehetőségének pontján. Milyen nehéz lehetett, amikor ezt megértette; elrohant a papokhoz, visszadobta a pénzt, ám nem tudott változtatni a helyzeten; Jézusra nézett, jelet várt, de számára már nem volt bűnbocsánat. Átjutott a gyelem határán, becsukódott az utolsó kapu, és kilépett a halál sötétjébe. Lelkifurdalásai, vádoló lelkiismerete, a reménytelensége öngyilkossághoz vezette. Szomorú, amikor nem tudod értékelni az utolsó alkalmat!

Olyan világban élünk, amely ritmikusan halad előre; a nappalok és éjszakák matematikai pontossággal követik egymást, az évszakok, a meleg és a hideg egymást váltják; nap mint nap fölkelünk, iskolába vagy dolgozni megyünk... Ez a végtelennek tűnő ritmus azt az érzést kelti, hogy semmi sem változott, sem az élet, sem a kegyelem, sem az üdvösség. Ha majd egyszer elhatározod magad, megtalálhatod. Ám ez nem így van. Mindennek van határa, van egy végső pontja; az élet a sírnál fejeződik be, a birodalmak és a civilizációk eltűnnek, és Isten kegyelmének is egyszer vége lesz. A történelem nem ismétlődik, hanem a végső cél felé halad. Legyetek figyelmesebbek, és meg fogtok győződni róla.

Ézsau – Izsák nagyobbik fia. A patriarchális törvények alapján, automatikusan, iskolázottság és vizsgák nélkül is, ő volt az elsőszülöttségi jog és az ezzel járó áldások jogos birtokosa. Nem sokat törődött vele, nem lehetett észrevenni rajta, hogy készül rá és értékeli azt. *Eljön majd egy nap, amikor az enyém lesz, és senki sem veheti el tőlem* – mondogatta. Aztán érkezett a nap, és az ő teljes felkészülése abból állt, hogy minél hamarabb kapjon el egy vadat, és készítse azt meg az áldás szertartásának ünnepi vacsorájához. Amikor minden készen állt, apja elé járult, hogy megkapja az áldást. Nagy meglepetésére azonban az édesapja azt állítja, hogy már nem mondhat áldást, mert valaki más kapta meg azt.

Ézsau elkeseredetten kiáltott fel: „Hát nincs több áldásod, atyám?” És be kellett érje a megálapítással, hogy nincs több; az atyai áldás egyedi, és csak egyszer lehet felkínálni. Az áldás elnyerésének pillanatát elveszítette kalandos és közömbös élete miatt, azon napok és évek során, amikor közömbösen ment el az áhítat oltára mellett. És most eljutott az út végéhez, és a menny döntött: nem vagy méltó, te kicsapongó és világias életet élsz, a szenvedélyek és az étvágyad uralnak.

Az „utolsó”-ra általában az idő szempontjából, az órára tekintve gondolunk. Próbálunk néhány másodperccel korábban érkezni és megkönnyebbülten föllélegezni, ám nem így állnak a dolgok. Más szempontból kell tekinteni az „utolsó”-ra. Megmagyarázom. Volt a kertemben egy tök. A többihez képest később hajtott ki, de mégis megnőtt és termett egy elég nagy főzőtököt. Megérkezett az ősz, és én azt szerettem volna, hogy hosszú ősz legyen, hogy legyen ideje beérni ennek a töknek is. Amikor megütötte a harmat, leszáradtak a levelei, de a tök ép maradt. Nagy volt, és azt hittem, beérik, de hamarosan romlani kezdett. Nem volt megérve, így hát semmire sem volt jó, ki kellett dobnom.

Látjátok? Nem az idő az egyedüli mérce, hanem ott van még az érettség, a jellemformálás is. Ha a szavaid, a tetteid és a gondolataid mindig értéktelenek voltak, akkor olyan leszel te is; ha igyekeztél értéket teremteni, életed negatív vetületein túllépni, növekedni ismeretben és jóságban, akkor az érett kor felé haladsz. Amit tettél és gondoltál, az fogja meghatározni az értéket, amit nem fogsz elveszíteni, és ami végül jutalmat hoz számodra. Az „utolsó” lényegében azt a jellemességet jelenti, amikor így szólsz: másként nem tehetek, én így nőttem fel, és ilyen vagyok.

Júdás és Ézsau is keservesen sírtak, amikor elveszítették a helyüket, sőt az örökéletet is. Ők csupán a láthatókat, a pozíciót, az áldást siratták, és nem saját állapotukat. Júdás nem azért szenvedett, amit Jézussal tett, Ézsau pedig nem azt fájlalta, hogy nem volt lelki ember. Ha kaptak volna még időt, ugyanúgy éltek volna tovább. Kialakítottak egy jellemet, egy gonoszságra összpontosító magatartást, és nem akartak megváltozni.

Eljön majd az idő, amikor a hideg megállít minden fejlődési, érési folyamatot; a levelek megsárgulnak és lehullnak, a virágok elhervadnak, és a gyümölcsök olyanok maradnak, amilyenekké addig kifejlődtek, édesek, vagy keserűek. Eljön majd az idő, amikor a vas kihűl, és többé nem lehet megmunkálni; az agyag megkeményedik, és nem lehet gyúrni, az ember pedig még gonoszabb lesz, és még Krisztus szeretete sem tudja megváltoztatni. Ez lesz az utolsó; ami jelzi minden ember számára a kegyelem lezárását. Látjátok? Nem is annyira az órától függ, még a mennyei döntéstől sem, mivel ez nem a sors, hanem tőled és tőlem függ. Attól, hogy mennyire hatékonyan használtuk ki a meleg napokat, hogyan válaszoltunk Isten jóságára, mit tettünk a mennyei ajándékokkal, amelyeket oly bőséggel kaptunk.

A római börtönből Pál fiatal munkatársának és barátjának ezt írta: „Igyekezzél tél előtt eljönni”, mielőtt a tengeren már nem tudnak átkelni a hajók, mielőtt a hó járhatatlanná teszi az utakat, mielőtt a hóhér bárdja lesújt, s már nem lesz, akivel találkoznod.

Közbenjárásának helyéről, a mennyei szentélyből Jézus arra bátorít, hogy járuljunk a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmat és kegyelmet találjunk alkalmas időben. Mielőtt beállna a tél, mielőtt bezárulna az ajtó, mielőtt megkövesedne a szívem. Ezért mondja neked Jézus: „Ma, ha az Én szavamat hallod, ne ellenkezz, jöjj, válaszolj a hívásra!” És milyen boldog lesz az, aki még azelőtt eljön, mielőtt túl késő nem volna. ■

Traian Aldea, az Adventista Teológiai Intézet archeológia tanára

LÁTJÁTOK? NEM AZ IDŐ AZ EGYEDÜLI MÉRCE, HANEM OTT VAN MÉG AZ ÉRETTSÉG, A JELLEMFORMÁLÁS IS. HA A SZAVAIK, A TETTEID ÉS A GONDOLATAID MINDIG ÉRTÉKTELENEK VOLTAK, AKKOR OLYAN LESZEL TE IS; HA IGYEKEZTÉL ÉRTÉKET TEREMTENI, ÉLETED NEGATÍV VETÜLETEIN TÚLLÉPNI, NÖVEKEDNI ISMERETBEN ÉS JÓSÁGBAN, AKKOR AZ ÉRETT KOR FELÉ HALADSZ. AMIT TETTÉL ÉS GONDOLTÁL, AZ FOGJA MEGHATÁROZNI AZ ÉRTÉKET, AMIT NEM FOGSZ ELVESZÍTENI, ÉS AMI VÉGÜL JUTALMAT HOZ SZÁMODRA.

„AZ Ő SZÜLETÉSE, AZ ÉN MEGVÁLTÁSOM”

A LELKIISMERET ÉS SZABADSÁG KONCERTEK V. MEGSZERVEZÉSE BODZÁBAN

Az utóbbi évek decemberében a Buzău Megyei Tanács terme szűkössé válik a mi Urunk, Jézus Krisztus, Megváltónk szerény születését és ugyanakkor a dicsőséges eljövételét bemutató közismert hangversenyek alkalmával. Mivel már ötödször kerül sor az esemény megrendezésére, az különleges hatást gyakorol a politikai osztály körében; az esemény a *Lelkiismeret és Szabadság* Egyesület égisze alatt kerül megszervezésre.

A 2016. december 17-én megtartott hangverseny házigazdája a Reménység televízió főszerkesztője, Sorin Dinu volt, a zenei szolgálatot a bukaresti „Ștefan Demetrescu” Adventista Teológiai Középiskola kórusa – Mihai Bejenariu vezényletével – Luiza Spiridon, Naersi Chris Macovei, Ana Pîrvulescu, Lavinia Costea, Genalyn Petre, Andrei Stoian szólóénekesek végezték – zongorán kísért Nourăș Costea, pánsípon játszott Lavinia Rusu. A felsorolt nevek közül néhányan ezen hangversenyek klasszikus személyiségei, mivel majdnem mindenik alkalmon részt vettek.

„Az Ő születése, az én megváltásom” nevű hangverseny ötlete egyedi a maga nemében, mivel az eseményre az alapító – Lelkiismeret és Szabadság Egyesület – kizárólagos megszervezésével kerül sor, és a politikai, adminisztratív élet kiemelkedő személyiségei rendszeresen képviseltetik azon magukat.

„Már négy ízben is részt vettem ezen a rendezvényen, ezért elmondhatom, hogy az esemény több, mint egy hangverseny. Ez a küldetés azokkal és azokért van, akiknek országunk fontos döntéseit kell meghozni”, hangoztatta Nelu Burcea, a Generál Konferencia Hivatalos Kapcsolatok és Vallásszabadság osztályának segédigazgatója.

Az esemény célkitűzései közé sorolható az advent küldetés teljesítése, a közéleti személyiségekkel fenntartott kapcsolat kialakítása és fenntartása, a vallásszabadság és az emberi méltóság

támogatása, az utolsó események bemutatása a világnak, valamint az Úr Jézus Krisztus személye fontosságának a kihangsúlyozása, a hívő ember gyakorlati életére nézve. Általánosan kedvező visszajelzés érkezik a helyi, illetve az országos vezetőség részéről.

Figyelemre méltó Constantin Toma, Buzău polgármesterének természetes megnyilvánulása: „Öröm és megtiszteltetés volt számomra, hogy meghívást kaptam a hangversenyre, mivel így megismerhettem egy más közösséget, városunk egy olyan fontos csoportját, amely nagy értékekkel bír. Csofaldkozva fedezek fel egyre több olyan embert, aki indítva érzi magát a jóra, és polgármesterként kötelesnek érzem magam felszínre hozni ezeket a jó dolgokat, amelyek városunk fejlődését segítik elő. Kitűnő benyomással hagyom el a hangverseny színhelyét. Ez nem csupán egy, az Úr Jézus Krisztusunk születésének szentelt hangverseny volt, hanem egy művészeti esemény is. Különös dolgok történtek. Gyönyörű hangokat hallhattunk, egy nagyszerű kórust! 170 gyerek, akiknek egyszerűen sikerült három óra erejéig lekötni figyelmemet – amire nem számítottam e nagyszerű hangverseny elején.”

Titus Corlățean szenátor úr hasonló hangvételű és választékos nyelvezettel megfogalmazott véleménye szerint a Buzăuban megtartott hangverseny „egy különleges esemény, mivel számunkra, keresztények számára rendkívüli jelentőséggel bír a Megváltó Jézus Krisztus születésének ünnepe.” Ugyanakkor kijelentette: „Ez egy fontos esemény, melynek megszervezésére már ötödször kerül sor és lassan hagyománnyá válik itt, Buzău városában. Kitűnő volt a kórus, különleges hangokkal és hangszerekkel, melyek sajátossá tették az estét. Az elhangozott beszédek és az áhítatok csodálatosak

**LELKIISMERET
ÉS SZABADSÁG
IONEL
TURTURICA**

**A MEGVÁLTÓ TES-
TET ÖLTÉSE ÁLTAL
LEGKEVESEBB
HÁROM DOLOG
VALÓSULT MEG:
AZ EMBERISÉG
ÖSSZETÜZÉSEIRE
VALÓ MEGOLDÁS,
A MEGVÁLTÁSI
TERV ÉS A REMÉNY-
SÉG, AMELY AKKOR
TELJESÜL BE,
AMIKOR A BETLE-
HEMI JÁSZOLBAN
MEGSZÜLETETT
VISSZATÉR, MINT
ÚR ÉS KIRÁLY.**

voltak és nagymértékben növelték a sikert. Még derűlátóbban hagyom el Buzău városát, mivel attól függetlenül, hogy milyen felekezethez tartozol, lehetetlen, hogy ne erősítsen meg az egységes hit látványa tudva, hogy az élet amúgy is elég összetett. Azok, akik valóban hisznek a Megváltóban, tartózkodnak attól, hogy nevükön nevezék a dolgokat. Nem így a többiek. A társadalomban bármilyen fenntartás nélkül hangoztatnak mindenféle közönséges dolgot. Az újságból, vagy a televízióból megláthatjuk, hogyan támogatják ezeket. Miért kellene vonakodnunk attól, hogy megvalljuk a mi Megváltónkról, Jézus Krisztusról szóló igazságot? Nem kell. Semmi okunk rá. Ezért ma este még több energiával távozom, mert látom, hogy ezeket a dolgokat megossza számos olyan tiszta lelkű ember, aki országunk javát akarja.”

A korábban sorra kerülő megrendezések alkalmával számos vallásos vezetői tisztséget betöltő személy jelenlétének örvendhettünk, mint például: Virgil Achihai – a Romániai Evangélikus Keresztény Egyház elnöke, Otniel Bunaciu – a Romániai Baptista Felekezet 2007–2015 közötti elnöke, Georgel Pirlitu – a Havasalföldi Egyházterület elnöke, Romică Sîrbu – a Román Unió Nevelés Osztályának igazgatója, Marius Munteanu – az Inter-Európai Divízió Nevelés Osztályának igazgatója, Nicolae Ionescu – a Havasalföldi Egyházterület titkára, Daniel Cocoş – a buzău-i baptista egyház lelkipásztora, Gabriel Işvan – a Havasalföldi Egyházterület Vallásszabadság Osztályának igazgatója, illetve Sergiu Macovei – a Moldovai Egyházterület Vallásszabadság Osztályának igazgatója. Velük együtt megemlítjük a helyi intézmények képviselőit is: Gabriel Baltă – Buzău megye prefektusa, Bogdan Florin Moroiu – Felekezeti Államtitkársági Főtanácsadó, Laurențiu Tănase – Felekezeti Államtitkárság 2001–2004 közötti államtitkára, Bogdan Ciucă – a Képviselőház Jogi Bizottságának elnöke, és sokan mások.

A, már ötödször megszervezett hangverseny végén Ștefan Tomoiagă, a Romániai Adventista Egyház elnöke elmondta, hogy a buzău-i esemény nem más, mint a lelkiek, a közösség és az Istennek járó imádat felé való hajlás. A betlehemi születéstől, a jászoltól a kereszti Jézus Krisztus, Isten Fia, megtanította számunkra az alázatot, megtanította, hogy forduljunk mások felé és ebből megtanulhatjuk azt, ami valójában a legfontosabb: a megszületéstől a sírig felfedezhetjük a MEGVÁLTÁST!

Szeretném Buzău lakóinak, sőt, minden román állampolgárnak elmondani, hogy az ünnepen, a gazdagon terített asztalon, a szereteteinkkel való találkozás öröme túl – és nem csak – vagyam az, hogy ezekben a napokban létezen egy hiteles, igaz imádat Isten iránt. Imádjátok Őt! Mit jelent az imádat? Az a válasz, amelyet én adok arra, amit Isten tett értem.

hangverseny végén levonta a következtetést: „Első sorban Istennek adok hálát a lehetőségért, hogy részt vehettem ezen a gyönyörű hangversenyen. Egy kiváló este volt, amikor Jézus Krisztusról, az igazságról és annak alapelveiről énekeltek, beszéltek, illetve arról, ami azután történt, hogy Jézus Krisztus Urunk testet öltött a földön, ebben az „istállóban”, ahogy a hangverseny keretén belül fogalmaztak. Legkevesebb három dolog valósult meg: elsősorban, a béke és az emberiség összetűzéseire való megoldás. Másodsorban, Jézus Krisztus eljövetele által megvalósult egy terv a megmentésre és a megváltásra vonatkozóan. Harmadsorban pedig, megvalósult a reménység, amely a betlehemi jászolban Megszületett, Úr- és Királyként való visszajövetelkor ölt testet.

Minden, ami az eseményen elhangzott, jó benyomással volt rám, ám két beszéd vizsacsceng fülemben: Titus Corlăţean szenátor úr gondolatai, illetve a Hetednapot Ünneplő Adventista Egyház elnöke, Ştefan Tomoiagă beszéde, mivel egy számunkra fontos dolgot emeltek ki, miszerint Jézus

Eugen Pîrvulescu szenátor úr kiemelte az ilyen események megszervezésének fontosságát. Értelte azt a bölcsességet, amellyel a szervezők megrendezik a hangversenyt, és amellyel sikerül nekik leküzdeni egyes hagyományok olyan korlátzásait, amelyek határt szabnak Jézus Krisztus személyének, bemutatva azt a zene, a Megváltó születésére vonatkozó sajátos beszédek, illetve a vallásos elvek alkalmazása által – egy olyan társadalomban, amely egyre kevesebb érdeklődést tanúsít a lelkiiséggel és a valódi Jézus Krisztussal szemben. Tudva, mit jelent egy esemény megszervezése, ráébredek, hogy semmit sem lehet erőfeszítés nélkül megtenni. Ezért gratulálok a kezdeményezésért és az esemény folytatásáért. Dicsőretre méltónak tartom azt.”

Dragoş Muşat lelkipásztor, a Lelkiismeret és Szabadság Egyesület elnöke a 2016-ban rendezett

mellett kell járnunk az új évben; így jobb lesz a társadalmi és lelki kilátásunk. Elmondhatom, hogy ez az esemény nagy nyomot hagy egyesületként vagy egyházként megírt önéletrajzunkban, ugyanakkor nagy mértékben befolyásolja lelki békénket. Megemlíteném Ionel Turturică-t is, aki anyagilag és lelkileg támogatta a hangverseny megszervezését.”

Az öt alkalomra visszatekintve, őszintén és teljes szívvel elmondhatom, hogy ha valaki egy nemes munkában szeretne együtt működni Istenel, Ő olyan ajtókat nyit majd meg, melyekre senki nem számított. Bátorítalak benneteket, engedjétek meg Istennek, hogy olyan kihívásokat tárjon elétek, amelyek által hatalmas dolgokat tehetek Érté. ■

Ionel Turturică, a Lelkiismeret és Szabadság Egyesület helyi képviselője

„MINDEN ISTEN FELETT”

**ISTENT NAGYON
BÁNTJA AZ,
HA AZ EMBER
MÁS ISTENE-
KET KERES;
SZEMÉBEN EZ
A LEGUTÁLA-
TOSABB BŰN.**

Létezik-e több isten? A Biblia vallása nem egyistenhitű? Nem az emberek különböző hiedelmeire és felfogásaira gondolok, hanem szigorúan a bibliai nyelvezetre. A fejezet címét összetevő szavak a Zsoltárok könyvéből származnak. Íme, néhány szöveg, amely több istenről beszél:

- » „Én bizony tudom, hogy nagy az Úr, és a mi Urunk minden istennél különb.” (Zsolt 135:5)
- » „Mert nagy Isten az Úr, és nagy király minden istenen felül.” (Zsolt 95:3)
- » „Mert te felséges vagy Uram az egész földön, és igen felmagasztaltattál minden isten felett.” (Zsolt 97:9)
- » „Mert nagy az Úr és igen dicséretes, rettenetes minden isten felett.” (Zsolt 96:4)
- » „Magszégyenülnek mind a faragott képek szolgálói, akik bálványokkal dicsekednek; meghajolnak előtte mind az istenek.” (Zsolt 97:7)

Az idézett szövegek elmondják, hogy az Úr Isten minden istennél különb; nagy Király minden istenen felül; igen felmagasztaltott minden isten felett; rettenetes minden isten felett; meghajolnak előtte mind az istenek. A kifejezés többes számban jelenik meg, és az összes szöveg „minden istenről” beszél. Hányról? A spekulálni szeretők azt a következtetést vonhatják le ezekből, és más hasonló szövegekből, hogy a Teremtő Isten mellett léteznek más istenek is. Az összehasonlítások alapján kiderül, hogy ezek nem érnek fel a mi Istenünkkel, nem annyira nagyok, felmagasztaltak, nem annyira rettenetesek és azért, hogy meghajolnak Isten előtt, elismerik alsóbbrendűségüket.

De ők valóban léteznek? Mielőtt választ adnánk erre a kérdésre, íme, négy kijelentés – melyek közül egyesek magától, Istentől származnak – amelyek a szabálytól eltérő módon idézhetőek a több isten létezésének bizonyítékaként:

„Én, az Úr, vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptomnak földéről, a szolgálat házából. Ne legyenek néked idegen isteneid én előttem.” (2Móz 20:2,3) Isten Izrael népe hallatára hangosan elmondta és ujjával kőtáblákra véste ezeket a

szavakat, amelyek az első parancsolatot képezik. Az angol fordítások, amelyeket tanulmányoztam, így hangzanak: „Thou (you) shalt (shall) have no other gods before me”, azaz „ne legyenek néked idegen isteneid én előttem.” De a háta mögött? A Luther fordítás a következőket mondja: „Du sollst keine anderen Götter haben neben mir”, ami lefordítva ezt jelenti: „Ne legyenek néked idegen isteneid mellettem” – pontosan így szerepel a román nyelvű Cornilescu fordításban is.

„Mert általmegyek Egyiptom földén ezen éjszakán és megölök minden elsőszülöttet Egyiptom földén, az embertől kezdve a baromig, és Egyiptom minden istene felett ítéletet tartok, én, az Úr.” (2Móz 12:12). Egyiptom istenei.

„Az egyiptombeliek pedig temetik vala azokat akiket megölt vala az Úr ő közöttök, minden elsőszülöttjüket; az isteneiken is ítéletet tartott vala az Úr.” (4Móz 33:4)

„Mondjátok meg hát nékik: Az istenek, akik az eget és földet nem alkották, el fognak veszni e földről és az ég alól!” (Jeremiás 10:11)

Az első szöveggel kapcsolatban levonható az a téves következtetés, miszerint léteznek más istenek is, ám őket Izrael fiai és mindazok, akik megtartják Isten parancsát, nem fogadhatják el. A második szövegben Isten afelől tájékoztatja Mózeszt, hogy „Egyiptom minden istene felett ítéletet” tart. Szükséges volt-e nekik valóban létezniük ahhoz, hogy elítéltesse nek? A harmadik szöveg elmondja, hogy Egyiptom elsőszülötteinek elpusztítása révén az Úr azt tette, hogy isteneik megérezzék az Ő hatalmát, tehát, hogy szenvedjenek (román fordítás). Ám ők valóban léteztek, ha érezni tudtak? És, ha nem, hogyan beszélhetett így róluk? Az utolsó szöveg előrevetíti, hogy az istenek, akik az eget és a földet nem alkották, el fognak veszni. Feltevődik ugyanaz a kérdés: léteznek-e ők? Hogyan vesznek el, ha nem léteznek?

Pál apostol a következőket mondta: „Tehát a bálványáldozati hús felől tudjuk, hogy egy bálvány sincs a világon, és hogy Isten sincs senki más,

hanem csak egy. Mert ha vannak is úgynevezett istenek akár az égben, akár a földön, aminthogy van sok isten és sok úr; mindazáltal nekünk egy Istenünk van, az Atya, akitől van a mindenség, mi is ő benne; és egy Urunk, a Jézus Krisztus, aki által van a mindenség, mi is ő általa.” (1Kor 8:4-6)

Megfigyeltétek, hogyan fogalmaz az apostol? „Úgynevezett istenek”; „mert ha vannak is”. Ez azt jelenti, hogy vannak helytelenül elnevezett, arra fel nem jogosult „istenek” – létezzenek azok csupán az emberek képzeletében, vagy a képzelet alapján anyagi formát öltve – amelyeket bálványoknak neveznek. Ám csupán a képzelet szüleményei maradnak, hamis, nem létező istenek: „egy bálvány egyenlő a semmivel” (román fordítás) – nulla!!!

Az athéni filozófusok előtt Pál beszédének következtetéseként ezt mondta: „Mivelhogy azért az Istennek nemzetsége vagyunk, nem kell azt gondolnunk, hogy aranyhoz, vagy ezüsthöz, vagy kőhöz, emberi mesterség és kitalálás faragványához hasonlatos az istenség” (ApCsel 17:29). A vers utolsó fele, az „emberi kitalálás” a görög *enthumeseos anthropou* kifejezés fordítása, ahol az *enthumeseos* az *enthymesis* főnév egyes számú, nőnemű alakjának birtokos esete, melynek jelentése: „gondolkodás”, „a gondolkodás szüleménye”, „elmélkedés”, „képzelet”, „kitalálás”. Igaza volt Demeternek, amikor a munkatársainak a következőket mondta: „Látjátok pedig és halljátok, hogy ez a Pál nemcsak Efézusnak, hanem közel az egész Ázsiának sok népét elálatatván, elfordította, mivelhogy azt mondja, hogy nem istenek azok, amelyek kézzel csináltak.” (ApCsel 19:26) Igen, Pál azt mondta, és úgy is volt.

Ezekiás király tisztán fogalmazott, amikor Sénakhéríb Jeruzsálem elfoglalásával fenyegette és elküldte Rabsakét, hogy bátortalanítsa el a júdaikat és káromolja a Seregek Urát: „Igaz, Uram, Assiria királyai elpusztították a pogányokat és azok országait. És az ő isteneiket a tűzbe hányták; de azok nem voltak istenek, hanem csak emberi kéz alkotásai, fa és kő, azért vesztették el őket.” (2Kir 19:17-18) Jeremiás próféta annyira elképedt a bálványimádás emberi butaságát látva, hogy a következő retorikus kérdést tette fel: „Csinálhat-é az ember magának isteneket? Hiszen azok nem istenek!” (Jer 16:20)

Ezek szerint, a kezek alkotta istenek nem istenek, hanem az emberi elme egyszerű koholmányainak anyagi formát öltő ábrázolásai. Isten azt kéri az első parancsolatban, ne engedjük, hogy elménk elfogadjon ilyen bűnös fantáziákat. Ő az egyiptomiak ilyen káros képzeletei ellen küzdött

és Jeremiás prófétán keresztül rávilágított arra, hogy az ilyen hamis istenek világa örökre elvesz. Igen, akkor, amikor a bűn és a bűnösök, üres képzeleteikkel együtt semmivé lesznek.

A Istenség valós egyediségét legalább három felérhetetlen képesség kezezi

A teremtő hatalom, azaz életre kelteni dolgokat, a semmiből előállítani, ahogy azt Pál Ábrahám hitéről kijelenti: „Amint meg van írva, hogy sok nép atyjává tettek téged az előtt, az Isten előtt, akiben hitt, aki a holtakat megeleveníti, és azokat, amelyek nincsenek, előszólítja mint meglévőket” (Róm 4:17). Dávid, a zsoltáros a következőket mondja: „Az Úr szavára lettek az egek, és szájának leheletére minden seregek... Mert ő szólt és meglelt, ő parancsolt és előállott” (Zsolt 33:6, 9). Ha egy isten nem teremtő, akkor ő valójában nem is isten, hanem az emberi elme szüleménye.

A valódi csodákra képes hatalom:

„Kicsoda az istenek közt olyan, mint te Uram? Kicsoda olyan, mint te, szentséggel dicső, félelemmel dicsérendő és csudatévő?” (2Móz 15:11). „Áldott az Úr Isten, Izráelnek Istene, aki csudadolgokat cselekszik egyedül!” (Zsolt 72:18).

A jövő ismerete: „Emlékezzetek meg a mesze régi dolgokról, hogy én vagyok Isten és nincs több; Isten vagyok, és nincs hozzám hasonlatos. Ki megjelentem kezdettől fogva a véget, és előre azokat, amik még meg nem történtek, mondván: tanácsom megáll, és véghez viszem minden akaratomat.” (Ésa 46:9-10). „Ki mondta meg ezt régtől fogva és jelenté meg előre? Vajon nem én, az Úr? És nincs több Isten nálam, igaz Isten és megtartó nincs kívülem” (45:21).

Azt olvassuk a Bibliában, hogy Istent nagyon bántja az, ha az ember más isteneiket keres; szemében ez a legutálatosabb bűn. Miért? Azért, mert ez a világegyetem és minden élőlény Teremtőjének és Urának közvetlen módon való megtagadását jelenti. Amikor az emberek más isteneiket koholnak, megtagadják az igaz Istent; ezt a hűtlenséget lelki parázsnaságnak nevezzük, ami hasonlatos a házasságban való hűtlenséghez: „Ímé, eljönnek a napok, azt mondja az Úr; és új szövetséget kötök az Izráel házával és a Júda házával. Nem ama szövetség szerint, amelyet az ő atyáikkal kötöttem az napon, amelyen kézen fogtam őket, hogy kihozzam őket Egyiptom földéből, de akik megrontották az én szövetségemet, noha én

MINDAZ BÁLVÁNY, AMI AZ ISTEN IRÁNTI KÖTELES SZERETETÜNKET CSÖKKENTI. MÁSIK ISTENT ALKOTUNK MAGUNKNAK, HA OLYAN SZOLGÁLATOT VÉGZÜNK, AMELY EGYEDÜL ŐT ILLETI.

férjök maradtam, azt mondja az Úr” (Jer 31:31-32). „Én vagyok az Úr, ez a nevem, és dicsőséget másnak nem adom, sem dicséretemet a bálványoknak.” (Ésa 42:8).

Isten a következőket parancsolta az izraelitáknak: „Mindazt, amit néktek mondtam, megtartásotok, és idegen istenek nevét ne emlegessétek; ne hallassék az a te szádból.” (2Móz 23:13). Mit is jelent ez az „emlegetés”, a „ne hallassék az a te szádból”? Bűnt követsz el, megszeged ezt a törvényt, ha ezt mondod: Rá, Ozirisz, Zeusz, Poszeidón, Jupiter? A szavak és hangok kiejtéséről volna szó? A következő esetek alapján megfigyelhetjük ennek cáfolatát.

A Bibliában előfordulnak a hamis istenek nevei

„Akkor építte Salamon templomot Kámosnak, a Moábiták utálatos bálványának a hegyen, amely Jeruzsálem átellenében van, és Moloknak, az Ammon fiai utálatos bálványának.” (1Kir 11:7). „Azokat a magaslatokat is megfertőztette a király, amelyek Jeruzsálem előtt voltak az Olajfák hegyének jobbfelől levő oldalán, amelyeket még Salamon, az Izrael királya épített volt Astóretnek, a Sídonbeliek utálatosságának, és Kámosnak, a Moábiták utálatosságának, és Milkómnak, az Ammon fiai utálatosságának” (2Kir 23:13).

A próféták említést tesznek róluk

Mózes: „Monda azért Mózes Izrael bíráinak: Kiki ölje meg az ő embereit, akik odaszegődtek Bál-Peórhoz” (4Móz 25:5). Ímé ők voltak, akik Izrael fiait Bálám tanácsából hűtlenségre bírták az Úr ellen a Peór dögében; és lón csapás az Úr gyülekezetén” (31:16).

Illés: „Ő pedig monda: Nem én háborítottam meg az Izráelt, hanem te és a te atyád háza, azaz, hogy elhagytátok az Úrnak parancsolatait, és a Baál után jártatok.” (1Kir 18:18). „Ha az Úr az Isten, kövessétek őt; ha pedig Baál, kövessétek azt” (21 v.). „És szóla néki: Ezt mondja az Úr: Amiért követeket küldöttél tanácsot kérni Baálzebubhoz, Ekron istenéhez, mintha nem volna Izraelben Isten, akinek a beszédéből tanácsot kérhettél: azért fel nem kelsz ez ágyból, amelyben fekszel, hanem kétség nélkül meghalsz.” (2Kir 1:16).

Isten megemlíti őket

„És lón ugyanazon az éjjel, hogy monda az Úr néki: Végy egy tulkot atyádnak ökrei közül, és egy másik tulkot, amely hét éves, és rontsd le a Baál oltárát, amely a te atyádé és a berket, amely a mellett van, vágd ki.” (Bírák 6:25) „Még pedig azért, mert elhagytak engem, és imádták Astoretet, a Sí-

donbeliek istenét, és Kámos, a Moábiták istenét, és Milkomot, az Ammon fiainak istenét...” (1Kir 11:33).

Az isteni tilalom a más istenek nevének kiejtését illetően, ezek imádatára, vagy az azt megfogalmazó formulák használatára vonatkozik – ahogy azt a pogány papok tették a Kármel hegyén: „Baál! Hallgass meg minket!” (1Kir 18:26). Más ilyen eset az egyes istenek magasztalása: „Mikor pedig ezeket hallották és haraggal megtelelének, kiáltanak vala, mondván: Nagy az efézusi Diána!... Megismervén azonban, hogy zsidó, egy kiáltás tört ki mindnyájokból, mintegy két óra hosszáig kiáltozván: Nagy az efézusi Diána!” (ApCsel 19:28, 34). Emlékezzünk rá, mit mond a második parancsolat: „Ne csinálj magadnak faragott képet, és semmi hasonlót azokhoz, amelyek fenn az égben, vagy amelyek alant a földön, vagy amelyek a vizekben a föld alatt vannak. Ne imádd és ne tiszteld azokat.” (2Móz 20:4-5). A parancsolat nem a természetről való festmények, vagy fényképek készítését tiltja, hanem ezek imádat céljából való előállítását.

Gyakran feltevődött a kérdés, amely szerint a Koránban található Allah azonos-e a Szentírás Istenével, mivel az „Allah” és „Elohim” nevek, illetve azok ragos formái között hasonlóságot észlelünk. Lehet hasonlóság – még ha nem is azonosság – e szavak hangzásában, ám tekintettel kell lennünk arra, amit ezek képviselnek. A *Faith on the Line, Dare to Stand* (A hit forog kockán, tartsál ki) című folyóirat 2015. őszi megjelenésében 4-5 terjedő oldalain megjelent Tammie Burak *Is Allah God?* (Isten-e Allah?) című cikke. Az ellenérvek között az író bemutatja, hogy a Biblia Istenének van egy Fia, a mi Urunk, Jézus Krisztus, míg a Korán ezt az ötletet egy „iszonyú hamisságnak” könyveli el. Ugyanaz az Isten? Jól tudjuk, hogy a Biblia az Istenséget három, öröktől fogva létező, tökéletes egységben élő isteni Személyként mutatja be. Ez a mohamedánok szent könyvében teljesen idegen dolognak számít.

Az arab, török, vagy más – nagyrészt mohamedán – nemzetiségű keresztények Allahként szólítják az Istent, mivel az Istenségre nem létezik más kifejezésük. Ezt a dolgot a moldvai köztársasági Dezhinghea gyülekezetben hallottam, ahol a tagok nagy többsége gagauz, azaz kereszténnyé lett török. Létezik azonban egy precedens, amely elfogadhatóvá teszi ezt az isteni elnevezést: az Újszövetségben Isten megnevezésére használt *Theos* kifejezés. Ez ugyanaz a szó, amelyet a görögök isteneik megnevezésére használtak, és az Újszövetség írói nem tartottak e kifejezés használatától. Nem

JAHVE, AZ ÖRÖK-
KÉVALÓ, AZ ÖNMA-
GÁBAN LÉTEZŐ,
A NEM TEREMTETT
ISTEN, AKI MAGA
A FORRÁSA ÉS
FENNTARTÓJA
MINDENNEK,
AKI EGYEDÜL
JOGOSULT ARRA,
HOGY ŐT ILLESSE
MEG A LEGNA-
GYOBB TISZTELET
ÉS IMÁDAT.

találtak ki új görög szót Isten megnevezésére, és nem is írták át az Ő héber nevét, hanem a már létező megnevezést alkalmazták. Teljesen más jelentést tulajdonítottak neki. Ugyanez a helyzet az *Allah* kifejezéssel is. Azonban fontos rávilágítani arra, hogy a névbeli hasonlóság nem egyenlő a jelentésbeli hasonlósággal, mivel a Biblia Istene teljesen eltérő más istenektől.

Végezetül, figyeljük meg a Próféta Lelke ihlette írásokból vett idézetet: „Jahve, az örökkévaló, az önmagában létező, a nem teremtett Isten, aki maga a forrása és fenntartója mindennek, aki egyedül jogosult arra, hogy őt illesse meg a legnagyobb tisztelet és imádat. Ezért az embernek tilos, hogy érzelmeiben vagy szolgálataiban az első helyet valaki vagy valami másnak adja, mert mindaz bálvány, ami az Isten iránti köteles szeretetünket

csökkenti. Másik istent alkotunk magunknak, ha olyan szolgálatot végzünk, amely egyedül őt illeti.” (*Pátriárkák és próféták*, 173. old.).

Amikor – ugyanúgy, mint a kezdetekben – minden megújul, többé semmiféle félreértés, vagy zavar nem lesz már. A bibliai évezredet követően Sátán, az ő angyalai és mindazok, akik vele szöveteztek, megsemmisülnek, a Föld pedig örökre megújul. Akkor majd teljesülni fog a Zakariás könyvében leírt ígélet: „És az Úr lesz az egész földnek királya, e napon egy Úr lesz, és a neve is egy.” (Zak 14:9). Nagyon várjuk már azt az időt, és Megváltónk kegyelméből haladjunk ez irányba. Ámen! ■

Ștefan Radu, nyugalmazott lelkipásztor

A JELENÉSEK HÁROM ANGYALA (2)

Bevezetés

Kedves olvasók! Emlékeztetni szeretnénk önöket, hogy „a hit oszlopai”, vagy az adventista „hátarkövekről” szóló cikksorozat egyik részénél tartunk. Miután az elmúlt évben a szentély tanáról és a vizsgálati ítéletről – Dániel 8:14 alapján – szóló, hitelvekkel kapcsolatos cikkeket adtunk ki, most a Jelenések 14:6-12 verseiben megjelenő három angyal egyesített üzenetével fogunk foglalkozni.

Az előző cikkben hangsúlyoztuk a tényt, mely szerint a Hetednapos Adventista Egyház a kezdetektől fogva fölvállalta a három angyal üzenetét és küldetését; továbbá tanítás és vallomás által hirdeti az örökkévaló Evangéliumot, az üzenet megértésének folyamatos fejlődése alapján.

Ugyanakkor, határozottan megcáfoltattak egyes hamis adventisták fellebbezései és vádjai az egyház mai irányvonalával és annak címerével kapcsolatban. Hangsúlyt kapott az igazság, melynek alapján „a három angyal azokat képviseli, akik elfogadják az igazságot és hatalommal nyitják meg az evangéliumot a világ előtt”,¹ és nem azokat, akik azon három vádaskodó angyalhoz hasonlóan vádolják a testvéreiket, akik felbérlijüket utánozzák (Jel 12:4a,9-10).

Később igazoltuk, hogy a három angyal képe egyetlen mozgalmat képvisel. Ez a mozgalom egyetlen üzenetet hirdet, amely a Jelenések 13 szerinti fenevad egyetemes kultusza ellen nyilvánul meg és figyelmeztet.

Az apokaliptikus üzenetek általános tanulmányozása és kiadása – nem csupán a hármass angyali üzeneté – komoly kihívást jelent. Úgy tűnik, hogy Ellen White nem mindig volt érdekelt a Jelenésekbeli képek magyarázatában. A következő tanácsot adta az egyház szolgálattelvőinek:

„A Dániel és Jelenések bibliai könyvét egybe kellene kötni és kiadni. Egyes szakaszok mellé lehetne néhány magyarázatot fűzni, de nem vagyok biztos abban, hogy ezekre szükség van” (*Testimonies to Ministers*, 117. old.).

Ugyanakkor, Ellen White bátorította azon íróinkat és szerkesztőinket, akik többek között a Jelenések könyvével kapcsolatos magyarázatokat tettek közzé:

„A jelenlegi feladatunk ez: hogyan tudnánk minél jobban megérteni és tisztábban feltárni azt az Evangéliumot, amely a Jézus Krisztus

kijelentése’ nevet viseli, és amelyet Krisztus személyesen jött bemutatni Jánosnak a Pátmosz szigetén? Feladatunk népünknek egy érthető magyarázatot adni a Jelenések könyvéről. Isten Igéjét a maga valóságában kell eléjük tárunk, ha lehetséges, minél kevesebb egyéni magyarázatot fűzve hozzá. Egyetlen elme sem képes egyedül elvégezni egy ilyen munkát.

Annak dacára, hogy ránk lett bízva a világ számára valaha bemutatott legmagasztosabb és legfontosabb igazság, mindössze csak kisdedek vagyunk az igazság megértésében, annak minden vonatkozásában. Krisztus a nagy Tanító, és nekünk meg kell feszítenünk elménk képességeit, hogy megértsük és, hogy tisztán megértessük a Jánosnak általa tett felfedezést. Előttünk állnak a legfontosabb nehézségek, amelyekkel az emberiség valaha is szemben állt.”²

Megjegyezték? A Jelenések egy evangélium. Érthetően kell azt magyarázni és tisztázni, ezért roskadásig kell tanulmányozni. Am paradox módon, a népnek a lehető legkevesebb magyarázattal kell átadni, és pedig úgy, ahogyan az Ige van. Hogy lehet ilyet megvalósítani? Valószínűleg sokkal mélységesebbeknek kell lennünk, és homlokunk verítékével kell fáradoznunk a Jelenések feltárásainak megértésében, ám ugyanakkor legyünk visszafogottak a Jelenések magyarázatának méretességével (és fertőzőképességével) kapcsolatban, amikor azokat közzé tesszük.

„Mindössze csak kisdedek vagyunk [a Jelenések] megértésében”. A „vagyunk” szót használva a „vagytok” helyett, az író saját magát is az egyház címzett kutatói és írnokai közé sorolja. Habár 1914 előtt mindannyian kisdedek voltunk a Jelenések megértésében, időközben fejlődünk, de nem elegendőt. Sokak számára a Jelenések tanulmányozása nem haladja meg azon kézenfekvő magyarázatok gépszerű ismétlését, amelyeket az úttörők vagy a mostaniak magyarázatában találnak. Ebben és a következő cikkeken elemezni fogjuk ezen adventista hármass üzenet elemeit, illetve értelmezésének történelmi fejlődését. Senki sem lehet kimerítő és tökéletes ezen dolgok megértésében és ábrázolásában, de ha kutatásra sarkall, egy másik élő elmével való érintkezés nagy segítség lehet.

A JELENÉSEK
KÖZPONTI LÁTO-
MÁSÁBA HELYEZ-
TETVE, A HÁRMAS
EVANGÉLIUM
RÉSZÉT KÉPEZI
AZ ÖRDÖG ÁLTAL
KIVÁLTOTT NAGY,
VILÁGMÉRETŰ
ÖSSZETÜZÉS KÖZ-
PONTI TÉMÁJÁ-
NAK – A TEREMTŐ
TEKINTÉLYÉRE
ÉS KIZÁRÓLA-
GOS IMÁDATI
JOGÁRA NÉZVE.

A Hármas Evangélium a Jelenések drámájában

Egy kis görög nyelv: az angyal (*ánghelos*) küldöttet, hírnököt jelent. A jó hír neve: *ev-angheliion*. Ezért röviden a három angyalt és üzenetét *Hármas Evangéliumnak* nevezzük.

Irodalmi szempontból a Jelenések könyve egy levél, előszóval és utószóval (1:1-8; 22:11-21), amelyet a római Ázsia hét gyülekezetéhez intéz-

tek (Jel 1:4). A levél „borítói” között egy időben találunk végítéletet és evangéliumot. A végidei tartalmat, irodalmi és drámai alapon, hét részre oszthatjuk – hét látomásra. Ezek együttesen egy chiazmust, azaz egy képi egyensúlyt (tükörrendszert) hoznak létre, ahogyan az az alábbi ábrában, a színek összefüggésében látható.

A. A Jelenések nagy látomásai		
I.	Jézus Krisztus és a hét küzdő gyülekezet (1:9-3:22)	Ígéretek
II.	Az Atya trónjánál, a Bárány és a hétpecsétes könyv (4:1-8:1)	A szentek ítélete
III.	A szentély és a harag hét trombitája (8:2-11:19)	Történelmi büntetések
IV.	A nagy küzdelem hét színtere (12:1-14:20)	Kit imádsz?
V.	A közbenjárás felfüggesztése és a hét csapás kiöntése (15:1-19:10)	Végző büntetések
VI.	A Felszabadító és az ezer év eljövetele (19:11-20:15)	A bűnösök ítélete
VII.	Egyetemes megújulás és a győztesek jutalma (21:1-22:10)	Beteljesedés

A hármas evangélium színtere a Jelenések chiasztikus központjában található, a hét látomás közül a negyedikben; a maga során ez hét jelenetből tevődik össze az alábbi ábra alapján.

B. A nagyküzdelem hét jelenete (12:1 – 14:20). Az imádat témája.	
1.	A mennyei asszony és a mennyei sárkány (12:1-6)
2.	A mennyei háború kezdetétől az utolsó földi csatáig (12:7-17)
3.	A tengerből kijövő Antikrisztus vadállat (13:1-10)
4.	A földből feljövő hamis próféta és a vadállat egyetemes imádata (13:11-18)
5.	Az Isten pecsétjét viselő 144 000 győzelme (14:1-5)
6.	A HÁRMAS EVANGÉLIUM (14:6-13)
7.	Az Eljövétel és a két sors (14:14-20)

A Jelenések központi látomásába helyeztetve, a Hármas Evangélium részét képezi az Ördög által kiváltott nagy, világméretű összetűzés központi témájának – a Teremtő tekintélyére és kizárólagos imádati jogára nézve. A három angyali kiáltás egy egyértelmű ellenvetés az Antikrisztus uralkodásának és világszéles imádati rendszerének a bevezetésével szemben.

A központi látomás hét jelenete gondolatmeneti és időrendi sorrendben van elhelyezve. A második jelenet magyarázza az elsőt, megjelölve az összetűzés eredetét; időrendileg párhuzamos vele, de sokkal tovább nyúlik el. A harmadik jelenet feltárja, hogyan készül a sárkány az egyház ellen indított utolsó rohamra, átadva teljes te-

kintélyét az Antikrisztus fenevadnak, bebiztosítva magát ezáltal a teljes világ imádatával. A negyedik jelenet részleteiben mutatja be azt, ahogyan az Ördög megrendezi az Antikrisztus imádatának újraélesztését és egyetemesítését. Az ötödik jelenet a 144 000 győzelmével a mennyei Sion hegyén egy drámai zárójelet, egy közjátékot képez, amely bizonyossá teszi azt, hogy az egész világ elfogadja az Antikrisztus tekintélyének jelét; hogy létezni fog egy maradék, a történelmi ellenállás végső kiválasztottainak csoportja, amely az égben a legnagyobb megtiszteltetésben részesül majd.

A 144 000 zárójeles jelenete után a hatodik jelenet, a Hármas Evangéliumé, leírja a 13. fejezetben meghirdetett egyetemes babiloni imádat

szembeni mennyei ellenállást, és közvetlenül megelőzi a Visszajövetel, valamint a végső jutalomosztás jelenetét. Ezek szerint a három angyal üzenete a világnak szánt végső figyelmeztetesként jelenik meg, a Jézus eljövetele előtt. E tény fontosságát sosem lehet túlságosan kihangsúlyozni.

Az első angyal üzenete

Az első angyal leírása (Jel 14:6) a következőképpen elemezhető:

a. Az ég közepén repül. A kifejezés a küldetés hatáspillantának fontosságát és láthatóságát sugallja.

b. Nála van az örökkévaló Evangélium. Az Evangélium (jó hír) egy görög szó, amely minden jó hírt megjelöl. A filiszteusok maguk között elhordozták Saul halálának *evangéliumát* (1Sám 31:9). A samáriai bélpoklosok közleménye Izrael számára *evangélium* volt (2Kir 7:9). A júdaiak szabadulásának híre az asszír iga alól *evangélium* volt (Náh 1:15). Isten tetteinek hirdetése a népek között *evangélium* (Zsolt 96:2). Jeruzsálem helyreállításának és a messiási idők jövetelének híre *evangélium* (Ésa 40:9; 52:7). Az Istennel való megbékélésre szóló meghívás *örömhír* (Zsid 4:6-7). A Messiás által hozott üzenet a szegények számára *evangélium* (Ésa 61:1; Lk 4:18). Gábel jelentése Jézus születésével és uralkodásával kapcsolatosan ugyancsak *evangélium* (Lk 1:19; 2:10).

Az Újtestamentumban az Evangéliumról szóló Hivatkozás különlegesebbé tétetett, ám csak árnyalatilag. Jézus üzenete és a mennyi királyságról szóló ígéretek – általában példázatokban – az ország evangéliumának nevezetik (Mt 4:23; 9:35; Luk 4:43; 8:1; 16:16; Csel. 8:12); más szóval, az az örömhír, hogy „elközelített Istennek országa”, és, hogy annak lelki fejezete már el is jött (Mk 1:15) – mert ahol a Király van, ott van a királyság is (Lk 17:20-21; Mk 15:26; Jn 18:37). Ezt az evangéliumot feltétlenül hirdetni kell az egész világon, minden népnek, mielőtt eljönne a vég (Mt 24:14). Az Úr születéséről, tetteiről, tanításairól, haláláról és feltámadásáról szóló történet a Jézus Krisztus evangéliuma nevét viseli (Mk 1:1).³

Ezek az örökkévaló Evangélium megnevezései és vonásai – a keresztyén ígéreteké, és nem a különböző evangéliumoké. Az Evangéliumot nem nevezik többé „az Istenének” (Márk 1:14)⁴, mert Isten az, Aki elküldte az Ő Fiát a világba. Ő az eredete az Evangélium tetteinek és tanításainak (Gal 1:11), és a küldetésének gondviselője. Mindenekfelett azonban Istenről szól. Más szóval Isten kegyelme evangéliumának is nevezi (Csel. 20:24). Pál az „én evangéliumomnak” is ne-

vezi (Róm 2:16; 16:25; 2Tim 2:8); ezt nem a többi apostollal ellentétben teszi, nem mintha egy más evangélium lenne (Csel 8:25; Gal 2:7), hanem az ő evangéliumi küldetésére vonatkozólag (Csel 15:7), ellenszegülve a hamis evangéliumok sokaságával, amelyek a megváltást vagy emberi érdem által, vagy Isten iránti engedelmség által hirdetik.⁵ Gyakran hívják egyszerűen: az Evangéliumnak.

„Az örökkévaló Evangélium” kifejezés csupán Jelenések 14-ben jelenik meg. Ebben az esetben az „örökkévaló” (*aiōnios*) nem azt jelenti, hogy a megtérés az embereknek a végtelenségig hirdelve lesz⁶, hanem azt, hogy ez a „mindenkori” (a régtől, kezdetektől való) evangélium,⁷ és állandóan hirdetik a vég idejéig.⁸ Sok fordító inkább „egy örökkévaló evangéliumnak” (egy a sok közül) fordította itt, mintha több örökkévaló evangélium is létezne. Egyes tanult emberek azt is állítják, hogy az itt szereplő evangélium a Babilon 8. versben meghirdetett bukásának a jó híre. Az is „egy” jó hír, de hogyan lehetne az „örök”? A létező fordítások nagy része mégis – a legjavából – ezen a helyen „az örökkévaló Evangéliumnak” fordítja a szót.⁹

Ez tehát az a változatlan, mindig igaz, a próféták és apostolok írásaiban tükröződő evangélium (Gal 1:8-9; 1Tim 1:8,11).¹⁰ Ez nem csupán a bűnbocsánatot foglalja magába, ahogyan azt sokan értelmezik, hanem az isteni, bünt legyőző erőt és Isten igaz ítéletének híret, valamint a Jézus visszajövetelét is (Csel. 24:25).

c. Egyetemes felhívása van. Az angyal által hirdetett üzenet a föld minden lakójának szól, mivel magától értetődően ellene szegül a Jelenések 13. fejezete (7-8,12,14,16) alapján az egész világra rákényszerített hamis imádatnak.

Az angyal üzenetének tartalma segít megértenünk, hogy az örökkévaló Evangélium szoros kapcsolatban áll a Teremtő iránti imádatl, a Neki szánt hódolattal és az ítéletre való felkészüléssel:

d. „Féljétek az Istent, és neki adjatok dicsőséget”¹¹ – egy megtérésre való felhívás. „Az istenfélelem” egy olyan kifejezés, amely vallásosságot, hódolatot jelöl, és általában az őszinteséggel és a gonosz elkerülésével (Jób 1:8; 2:3; 2Móz 18:21; Péld 8:13; 14:2), valamint az Isten törvénye iránti engedelmséggel (2Móz 22:19; Ésa 50:10) társított. Az Isten félelme „a bölcsesség kezdete” (alapelve, gyökere, csúcsa) (Zsolt 111:10; Péld 1:7). Egyszóval, az istenhitről van szó, annak minden komoly és mély vetületével, amelyet ez a tudat magával hoz.

AZ ELSŐ ANGYAL ÜZENETÉNEK TARTALMA SEGÍT MEGÉRTENÜNK, HOGY AZ ÖRÖKKÉVALÓ EVANGÉLIUM SZOROS KAPCSOLATBAN ÁLL A TEREMTŐ IRÁNTI IMÁDATTAL, A NEKI JÁRÓ HÓDOLATTAL ÉS AZ ÍTÉLETRE VALÓ FELKÉSZÜLÉssel.

Az Isten dicsőítése dicsérettel való hódolatot (Zsolt 115:1), a „formaságok” (Mal 2:2) tiszteltben tartását és a bűnvallomást (Józs 7:19; Jn 9:24) stb. feltételezi. A két kifejezés egymás társaságában említettik a Zsoltár 22:23 versében, de különösen a Jelenések könyvében. A hatodik trombitaszó keretén belül az 1260 profetikus nap leteltével, amikor „a két tanú” mennybe emeltetik, és sor kerül arra a nagy földrengésre, amely miatt a város tizedrésze elesik, „a többiek”¹² „megréműltek és a menny Istenének adtak dicsőséget” (Jel 11:13). A Jelenések 15:4-ben megjelenő, a fenevad legyőzéséből fakadó énekben hasonlóképpen megjelennek a következő sorok: „Ki ne félne téged, Uram! és [ki] ne dicsőíténé a te nevedet?”

e. „Mert eljött az ő ítéletének órája”. Az ítélet órája (Jel 14:7), az ítélet napja (Máté 12:36), az ítélet ideje (1Pt 4:17) olyan kifejezések, amelyek egyidejűleg hivatkoznak a jutalomra és a végső büntetésre is, valamint az ezeket megelőző ítéleti eljárásra (Jer 11:20; Jel 6:10) egyaránt. Az ítéletről más véleménnyel rendelkező kereszténység fel-

lebbezéseinek dacára, a Biblia kijelentése alapján úgy hisszük, hogy minden ember – beleértve a hívőket is – ítélet elé fog állni:

„Bizony mondom nektek: **Az ítélet napján...**” (Jézus – Mt 10:15). „... **rendelt egy napot, melyen megítéli** majd a föld kerekességét igazságban” (Csel. 17:31). „Te pedig miért kárhoztad a te atyádfiát? Avagy te is miért veted meg a te atyádfiát, hiszen **mindnyájan odaállunk** majd a Krisztus ítélőszéke elé” (Róm 14:10). „Mert nekünk **mindnyájunknak meg kell jelenjünk** a Krisztus ítélőszéke előtt, hogy ki-ki megjutalmaztassék aszerint, amiket e testben cselekedett, vagy jót, vagy rosszat” (2Kor 5:10). „... **megítélé** az Úr **az ő népét...**” (5Móz 32:36; Zsolt 135:14; Zsid 10:30).

Ezek szerint, az angyal által hirdetett ítélet nem vonatkozhat csupán Babilon büntetésére, ahogyan egyesek vélik (Jel 17:1; 18:8,10,20; 19:2). Sokkal inkább a három angyal üzenete visszhangját képezi a Prédikátor végítéletre vonatkozó következtetésének:

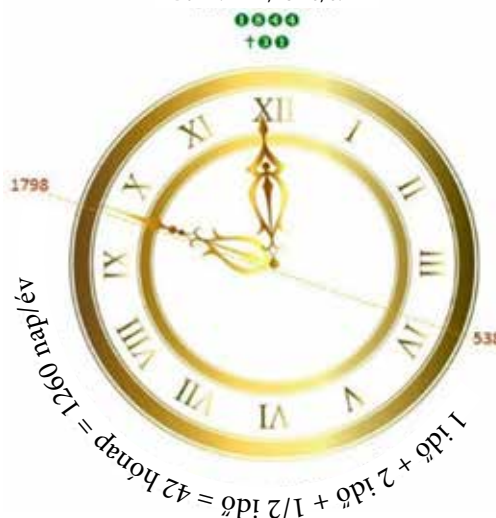
AZ ÍTÉLET IDEJE MEGELŐZI AZ ELJÖVETELT, ÉS, HOGY EZ AZ IDŐ AZ EGYEDÜLI ELŐNYÖS ÍTÉLETI ALKALOM A HÍVŐK SZÁMÁRA, AZ EGYEDÜLI IDŐSZAK, AMELYBEN A HALANDÓK MEGTÉRÉS ÁLTAL JAVÍTHATNAK SORSUKON.

Prédikátor 12:15-16	Jelenések 14:6-7,12
A dolognak summája mindezeket hallván, [ez]... minden cselekedetet az Isten ítéletre előhoz, minden titkos dologgal...	Eljött az ő ítéletének órája
Az Istent féljed	Féljétek az Istent
Az ő parancsolatait megtartsd	Itt van a szentek békességes tűrése, itt akik megtartják az Isten parancsolatait...
Mert ez az embernek fő dolga	... hogy hirdesse... minden nemzetségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek...

A Dániel könyve zárolt próféciáiban megtalálhatóak időrendi részletek az ítélet „órájával” kapcsolatosan. Ezt az „órát” a következő események jelölik: a Dániel 2-ben látható állóképet ledöntő Kő kimozdulásának pillanata; a Dániel 7 szerinti könyvek ítélet céljából való megnyitogatásának pillanata, az „1+2+1/2 idő” után, azaz 1798 után; a szentély Dániel 8 szerinti megtisztulása – a 2300 profetikus nap végén (1844-ben). Csak az üdvözülhet, aki az ítéletkor „beírva találta a könyvben” (Dán 12). A Jelenésekben a végidőt kiváltó ítélet az elhunyt hívők megigazításával kezdődik és a harag napjának eljövetele előtt kerül rá sor (Jel 6:10-11).

Maga az a tény, hogy az angyal kiált: „eljött az... órája”¹³, egy jelen valóságra tereli a figyelmet. Ő nem jövő időben beszél, miszerint „rendelt egy

Dán 7:21-21, 25-26; 8:14

napot, melyen megítéli majd a föld kerekességét”, ahogyan Pál hirdette (Csel. 17:31). Az adventistákét kivéve, nincs olyan keresztény küldetés, amely bemutatná, hogy az ítélet ideje már elkezdődött, és, hogy ennek a világnak az utolsó napjait éljük, amely drámai eseményekkel és borzasztó elemi csapásokkal ér véget, majd csúcspontját az Eljövételben éri el, amikor a hívők megszabadulnak.

Amikor az adventisták először hirdették az ítélet óráját (1831-1844), úgy hitték, hogy az ítélet várt pillanatában fog visszatérni Krisztus, mivel minden keresztény úgy hiszi, hogy az ítéletre Krisztus eljövetelekor, vagy az után kerül sor. Az 1844-es ismétlődő csalódások után végzett kuta-

tások igazolták, hogy az ítélet ideje megelőzi az Eljövetelet, és, hogy ez az idő az egyedüli előnyös ítéleti alkalom a hívők számára, az egyedüli időszak, amelyben a halandók megtérés által javíthatnak sorsukon.

„**És imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait.**” Ez a sajátos adventista üzenet különlegesen időszerű, mivel egy kihívást intéz a fejlődéshez (ateista, vagy teista) és a vasárnap ünnepléshez. Ahogyan azt Mózes első könyve és a Biblia hátralevő részei egyaránt bemutatják, Isten Szava megerősíti a világ hat napos teremtését¹⁴, a hét hetedik napjának (a szombatnak) szentségét, amely a kezdetektől az

**ISTEN SZAVA
MEGERŐSÍTI
A VILÁG HAT
NAPOS TEREMTÉ-
SÉT, A HÉT HETE-
DIK NAPJÁNAK
(A SZOMBATNAK)
SZENTSÉGÉT,
AMELY A KEZ-
DETEKTŐL AZ
EMBERISÉGNEK
ADATOTT.**

2Mózes 20:11	Jelenések 10:6; 14:7
„Mert hat napon teremté az Úr az eget és a földet, a tengert és mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megnyugovék. Azért megáldá az Úr a szombat napját és megszentelé azt.”	„Aki teremtette az eget... a földet... a tengert és a benne valókat...” „... és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait!”

emberiségnek adatott. Az angyal szavai az isteni parancs visszhangját képezik:

Először, az angyal Isten szombatjával kapcsolatos üzenetét nem értették meg az adventisták. Csupán az 1844–1848 közötti időszakban kristályosodott ki ez a vetület. Az úttörők azt hitték, hogy Miller az első angyal üzenetét hiányosan és hibásan hirdette. Jusson eszünkbe, hogy „kisdedek” vagyunk a próféciák megértésében, és az itteni magyarázatok is egyrészt szükséges visszahatásként, másrészt kihívásként hatnak egy mélyebb tanulmányozásra nézve.

Végszó

A három angyal jelenetének magyarázatát folytatva, elsősorban, a második angyal üzenetének szerepére és tartalmára való tekintettel, a következő kérdésekre fogunk válaszolni:

Mi és ki a Jelenések Babilonja? Mit jelent, hogy „leomlott” Babilon? Mikor omlott le, és milyen értelme van ennek az üzenetnek? Mit jelent, hogy Babilon „az ő paráznaságának haragborából adott inni minden pogány népnek”? Mikor kerített ő sort erre az egyetemes tivornyára?

Miközben megkísérelünk választ adni ezekre a kérdésekre, elemezni fogjuk a Biblia és az értelmezéstörténelem szempontját. Ugyanakkor, szokás szerint, fontos kijelentéseket fogunk kihangsúlyozni Ellen White írásaiból, amelyek gondolkodnivalót nyújtanak majd számunkra. ■

1. Ellen G. White, *Letter 79/1900*.
2. *Counsels to Writers and Editors*, 29.
3. Lásd: Csel. 5:42; 8:12; Róm 1:16; 15:19; 1Kor 9:12; 2Kor 2:12; 4:4; 9:13; 10:14; Fil 1:27; 1Thes 3:2.
4. Lásd: Róm 1:1; 15:16; 2Kor 11:7; 1Thes 2:2,4,8,9; 1Pt 4:17.
5. Az érdemek evangéliuma (Gal 1:6-7; 2:16,21; 4:9-11; 5:1-6,10-12); a bűnös természet szabadságának evangéliuma (2Kor 11:3-4,13-15; 2Thes 1:8; 1Pt 4:17-18; Tit 2:11-12; Jel 2:6,14-15,20).
6. Lásd: Mt 25:10; Lk 13:25; Jel 15.
7. Ilyen értelemben használatos az *aiōn* (eleitől, öröktől) 1Móz 6:4; Róm 16:25; 2Tim 1:9 szerint.
8. Ū. m. 2Móz 21:6; 29:9,28 (Zsid 7:11-14; 10:11-12); 1Sám 1:22; 27:12; 2Sám 12:10; Mt 25:41; Júd 1:7.
9. Lásd: az Ortodox Bibliát, az Új Román Fordítást (baptista), Biblia Fidela (egyéni, evangélikus); a Zürcher Biebel 2007 (protestáns), Új Jeruzsálem Biblia (katolikus), King James Fordítás (protestáns), New International Version (protestáns), New International Reader's Version („a jó hír, amely mindig igaz lesz”).
10. Róm 6:14; 8:3-4,9; 1Kor 6:11; Ezl 36:27.
11. A félelem és a dicsőség, több igevers alapján is, a zsidó hagyományban, társítva van, 1 Makk. 2:62; 3 Makk. 7:21; Zsolt 49:16; Mal 1:6; Ésa 2:10,19,21; Zsolt 102:15; Sír 7:31 („Teljes lelkedből féld az Urat, és tartsd tiszteletben az ő papjait!”)
12. János itt ugyanazt a kifejezést használja, mint a Jelenések 12:17-ben, ahol az „egyebek” maradéknak fordítandó.
13. Vessd össze: Lk 22:14; Jn 16:21; 17:1.
14. Fejlődés ellenes cikkeket találhatunk a Geoscience Research Institute (<http://grisa.org>) oldalán, és az Origini-Pro oldalon (<http://origini.pro>), amely fejlesztés alatt áll.

Florin Lăiu, az Adventista Teológiai Főiskola Biblia-tanára

AZ OCNITAI GYÜLEKEZET

Hét év után – amelyet az első világháború ideje alatt, sebesülteként különböző kórházakban, majd fogolyként különböző szovjet lágerekben és különböző ázsiai családoknál tölt – hazatér Sava Ioan. Görög-katolikusként ment el – amely hitéhez nagyon ragaszkodott – és Megváltójával, Jézus Krisztussal tért haza, Akit a távoli Ázsiában ismert meg Ivanovski Pasiolka helységben, Moisei Iasenko és Varvara családjában. 1921-ben tért haza, mely év december 27-én, Régenben megkeresztelkedett. Bauer Ioan lelkipásztor keresztelte meg a Maros jeges vizében. Ő volt az adventista egyház első ocnitai tagja, aki hamarosan férfiaknak és nőknek kezdett mesélni az új hitéről, majd 1923-ban egy gyülekezetet szervezett ezen a településen. A gyülekezet fejlődésnek indult, ám nem problémamentesen. 1924-ben sor került egy keresztségre. A falu papja viszont felbujtogatta az embereket, akik kiabálásukkal és ostor pattogatásukkal eloszlatták az adventista hívőket és a keresztelő lelkészt. Egy más keresztségi alkalommal, a Besztercéről érkező Cionca Filip lelkipásztort letartóztatta a tekei rendőrség, így elhalasztódott a keresztség. Szintén a kezdetekben, egy temetés alkalmával, melyen Patre Paulini testvér is részt vett, a község állampolgára kénytelen volt közbe lépni, hogy lecsillapítsa a rossz emberek kedélyeit.

NAURU

Nauru egy független, csupán 21 km² alapterületű szigetország, amely a Salamon-szigetektől nem messze, az Egyenlítőtől 40 km-re, a Csendes-óceánban található. A teljes terület egy korallzátonyon kialakult, folyóvizek, hegyek vagy nagyon meredek völgyek nélküli sziget. Az ország nem rendelkezik hivatalos fővárossal, sem hadsereggel. 1968 óta független, és része a Nemzetközösségnek (Commonwealth) – 10000 főt alig meghaladó népességgel. Annak ellenére, hogy rendelkezik egy kis megművelhető földszáccal, az ország az ausztráliai importoktól függ, ami a vizet, az élelmet és a más nagymértékben fogyasztott javakat illeti. Legfontosabb erőforrását a foszfáttelepek képezik, amelyek hosszú időn keresztül biztosították az itt lakók magas életszínvonalát, ám az utóbbi időben ezek kezdtek jelentősen megfogyatkozni. Ez arra kényszerítette a lakosságot, hogy más jövedelemforrás után is nézzenek. A lakosok többsége keresztény, hivatalos nyelvük a nauran, amely még nem rendelkezik hivatalosan

Ezen akadályok ellenére, a gyülekezet számban gyarapodott, így 1940-ben már 38 keresztelt tagot számláltak a gyerekeken és barátokozókon kívül. 1956-ra a gyülekezet 110 tagból, 36 gyerekből és barátokozókból állt. Az istentiszteleteket különböző – bérelt vagy ingyen felajánlott – házaknál tartották. 1943-ban felépítették az első imaházat Mihailă Coman testvér kertjében. A második imaházat 1954-ben építették, amelynek felszentelésére 1956. október 6-án került sor. Jelen volt a Román Unió akkori tanácsadója, Ștefan Demetrescu testvér, aki a program légkörétől elragadtatva a következőket mondta: „Miért ne énekelnék én is, amikor körülöttem mindenki énekel?”. Énekével színesebbé tette a programot. 1947-ben megalakul a négy hangon énekelő vegyes kórus, majd 1977-ben a fúvószenekar. A gyülekezetben gyerekkórus is létezik. Ezek a zenei alakulatok mai napig működnek. Az ocnitai gyülekezetben 27 lelkész szolgált. A jelenlegi imaházat 2000–2002 között építették, majd 2002. szeptember 7-én sor került a felszentelésére. Napjainkban, a gyülekezet 137 tagot, 20 nem megkeresztelt fiatal és 28 gyereket számlál.

Iacob Dorgo, az Észak-Erdélyi Egyházterület lelkipásztora

leírt nyelvtannal. Az első adventisták, úgy tűnik, 1968-ban érkeztek ide munkakeresés végett, és 1970-ben létrehozták az első csoportot. 1972 után missziós jellegű tervek születtek és egy pénzalapot bocsátottak a terület rendelkezésére.

Ma, Nauruban 32 adventista tag van. Ők a Csendes-óceáni Unióhoz tartoznak, és 2013-ban államilag is hivatalosan elismerést nyertek. Az egyik gyülekezeti tag, Steve Mwea Amwano, 99 évre, földjéből egy részt adományozott egy adventista imaház felépítése céljából. Az eljárások már 2011-ben elkezdődtek, de csupán 2016-ban kezdhették el az építkezést, miután a parlament és az ország elnöke elfogadta a tervrajzokat. A projekt részét képezi egy lelkészi lakás, illetve néhány osztályterem építése is – elemi iskolások számára. Ha alacsony létszámmal is, az itteni adventisták tevékenyek a nehézségben levő személyek és a bevándorlók támogatásában. Mindenki nek bizonyosságot tesznek Megváltójuk szeretetéről, Aki kész visszajönni.

Adrian Neagu, szerkesztőségi titkár, Viată și Sănătate Kiadó

KIHÍVÁS!

Az idén, kedves gyerekek, februártól kezdődően (kiadási okokból) arra ösztönözlek, hogy naponta olvassatok el két fejezetet a Bibliából, így nagyon könnyen megtaláljátok a választ az oldalon található kérdésekre. Ezek szerint, ebben a hónapban Mózes első könyvét, illetve második könyvének első 12 fejezetét kell elolvasnotok.

1. És monda az Isten: Ez a jele a szövetségnek, melyet én örök időkre szerzek közöttem és ti között, és minden élő állat között, mely ti veletek van: _____ helyeztetem a felhőkbe, s ez lesz jele a szövetségnek közöttem és a föld között.

Mi Isten emberekkel kötött szövetségének a jele? Hol van megírva?

**A NYÁJ
BARÁNYKÁI**
ALINA
CHIRILEANU

Alina Chirileanu,
a Román Unió
Gyermekosztályá-
nak aligazgatója

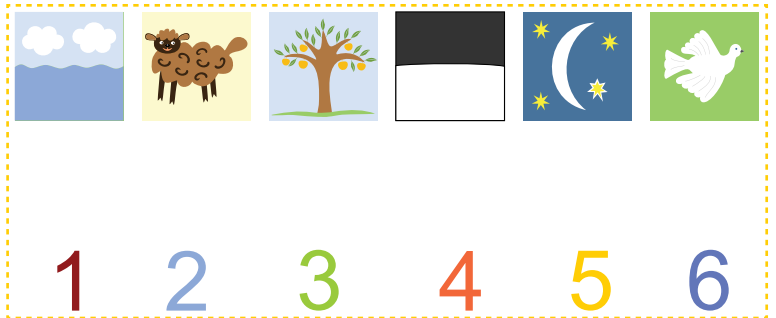
2. És monda Jákób: Esküdjél meg hát nékem azonnal, és megesküvék néki és eladá az ő _____ Jákóbnak. S akkor Jákób ada Ézsáúnak kenyeret és főtt _____, evék és ivék, és felkele és elméne. Így veté meg Ézsáú az elsőszülöttséget.

Mit adott el ÉzsáúJákóbnak és minek az „árán”? Hol van megírva?

3. És monda Mózes: Ezt mondja az Úr: Éjfél körül kimegyek Egyiptomba. És meghal Egyiptom földén minden _____, a Faraónak elsőszülöttétől fogva, aki az ő királyi székében ül, a szolgálónak elsőszülöttéig, aki malmot hajt; a baromnak is minden első fajzása.

Ki hal meg az egyiptomiak közül éjfélkor? Hol van megírva?

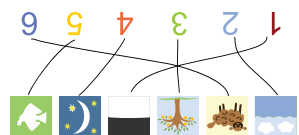
A VILÁG TEREMTÉSE

1. A mellékelt rajzok Isten teremtményeit ábrázolják. Kösd össze vonallal a napokat a nekik megfelelő rajzokkal!

2. Írjátok be mindenik nap irányába, mit teremtett Isten azon a napon!

Vasárnap						
Hétfő						
Kedd						
Szerda						
Csütörtök						
Péntek						
Szombat						

Kihívás: 1. 1Mózes 9:12-13;
2. 1Mózes 25:33-34; 3. 2Mózes 11:4-5
A világ teremtése: 1 – világhosság; 2 – ég;
3 – föld; 4 – nap; 5 – halak; 6 – ember;
7 – Szombat.

Válaszok:

„JÉZUS LÁBAINÁL”

Látván pedig ezt Simon Péter, Jézusnak lábai elé esék, mondván: Eredj el tőlem, mert én bűnös ember vagyok, Uram!” (Lukács 5:8)

Egy különleges tapasztalattal találkozhatunk itt, amelyet Péter akaratán kívül élhetett meg. Mennyire szeretném, ha ugyanebben részünk lehetne a mi országunkban is...

Kudarcos éjszakájuk után a tanítványok találkoznak Jézussal. Miután a csónakjukból prédikál, valami szokatlant kér tőlük: hogy fényes nappal halásszanak. A tapasztalt halászok tudták, hogy mikor kell foltozni a hálókat, és mikor kell kivetni azokat a tiszta vizekbe... Mindössze egy gondjuk maradt: hogy semmit sem fogtak. Vajon miért szól bele Jézus abba, amihez ők értenek a legjobban? A tanítványok hozzánk, a mai szolgálattévőkhez hasonlóan, megőrizték a saját felfogásokat és gondolkodásmódjukat.

Péter egy kis habozással és jóérzéssel, ugyanakkor tennivalójára nézve magabiztosan válaszolt az Úrnak: „Mester, jóllehet az egész éjszaka fáradtunk, mégsem fogtunk semmit: mindazáltal a te parancsodra levetem a hálót.” (Lukács 5:5). Más szavakkal, „Még ha az időpont és a módszer sem a legmegfelelőbb, ha Te mondd... a Te szavadra... elkezdjük a halászatot! Csak, mert Te mondd, de mi másként tennénk.”

Ismerős a hajlam? Ebben a pillanatban is az emberhalászok Isten Igéjének hálót vetik ki. Lehet, hogy a saját ismereteinkre hagyatkozva mindnyájan másként tettünk volna. Meggyőződésem, hogy a *Románia Krisztusért 2017* program az Úr szavára lett kezdeményezve. Csupán így kerülhet sor bennünket lenyűgöző, különleges csodákra, mert azok nem a mi kezdeményezésünkre jelennek meg.

Az az érzésem, hogy Péter esetében az Úr iránti szeretetből fakadó jóérzés és tisztelet nyilvánult meg, amely nem engedte neki, hogy szembeszálljon Vele. Másként nem magyarázhatom a meglepődését. Továbbá, a hálók bevetése és az ismert eredmény között az Írás nem fűz több magyarázatot, egyszerűen következtet: „Ezt megtévén halaknak nagy sokaságát keríték be; szakadoz pedig vala a hálójuk... Látván pedig ezt Simon Péter, Jézusnak lábai elé esék, mondván: Eredj el éntőlem, mert én bűnös ember vagyok, Uram.” (6, 8 vers).

Miért látta magát Péter bűnösnek? Éppen engedelmeskedett a Megváltó parancsának. „Az Is-

tenség jelenléte feltárta saját szentségtelenségét. A Mestere iránti szeretet, a hitelensége miatti szégyen, a Krisztus leereszkedéséért érzett hála, s mindenekfelett tisztátalanságának átérzése a végtelen tisztaság színe előtt lesújtotta őt.”¹

Látom Jézust, amint áll és nézi a „tengert”, miniket, amint igyekszünk partra vonszolni a halakat. Milyen csodák történnek majd az Ő szavára?! Ugyanakkor el sem képzelhetem, hányan gyúródunk majd, hogy lábaihoz eshessünk ugyanazokkal a szavakkal. Akkor egymáshoz is sokkal közelebb kerülünk.

Hogy kérhetsz valakit arra, hogy távozzon, mialatt öledbe szorítod őt? Ő nem fog tudni távozni, és legvalószínűbb, te sem kívánod majd azt. Szavaiddal távozásra kéred, de ölelésszel meggátolod őt abban. Igen, mert komolyan mondd el: bűnös vagyok... nem hittem, hogy képes vagy ezt megtenni, megleptél, Uram!

Nem hallottam senki felől, hogy egy bizonyos számú halat tűzött volna ki magának célul ebben a nagy munkában. Nem szeretnénk korlátozni Istent csodái véghezvitelében. Elhatároztuk, hogy szavára indulunk, még akkor is, ha közülünk néhányan más módszerek alkalmazásához szoktunk hozzá. Mennyire szeretném, ha e nagy munka közepette átélhetnénk a tanítványok izgalmát, miközben társaik segítségét kérik. Ne feledjük el, hogy nem egy csónakot, hanem kettőt töltöttek meg.

Uram, töltsd meg a mi csónakjainkat is! Hozzászoktunk az éjszakai, magányosan végzett halászáshoz, és ahhoz, hogy visszatérőben egyre üreesebb a csónakunk. A 127. Zsoltárhoz hasonlóan építettünk... őriztünk... és keltünk... hiába, az Úr nélkül; de elfelejtettük, hogy Nála „nélkül semmit sem” cselekedhettünk.

Ezúttal dolgozzunk Vele! Mivel „aki össze tudja gyűjteni a tenger halait, megindíthatja az ember szívét is, és magához vonja szeretetének húrjain, s így szolgálai 'emberhalászokká' válhatnak.”² ■

1. Ellen White, *Jézus élete*, Budapest, 2003, 197. old.

2. Idem, 198. old.

Viorel Răducan, az Olténiai Egyházterület elnöke

HOZZÁSZOKTUNK AZ ÉJSZAKAI, MAGÁNYOSAN VÉGZETT HALÁSZÁSHOZ, ÉS AHHOZ, HOGY VISSZATÉRŐBEN EGYRE ÜRESEBB A CSÓNAKUNK. EZÚTTAL DOLGOZZUNK VELE!

Hívők Teljes Körű Együttműködése

2017. január 29., 2017. február 19., 2017. március 19.

„VREAU LA ȘCOALĂ!”
(SZERETNÉK ISKOLÁBA MENNI!)

Hívők Teljes Körű Együttműködése

2017. február 11.

„COPII AJUTĂ COPII”
(GYEREK SEGÍT A GYEREKNEK)

VEDD KI RÉSZED AZ ADRA SZOCIÁLIS PROJEKTJEIBŐL a Hívők Teljes Körű Együttműködése program keretén belül!

2017 január-, február- és márciusában az ADRA Románia a Hetednapos Adventista Egyházzal társulva élelmiszer csomagokat, iskolai felszereléseket, illetve könyveket készít elő és oszt szét olyan gyerekek számára, akik haszonélvezői a „Vreau la școală!” (Szeretnék iskolába menni!), illetve a „Copii ajută copii” (Gyerek segít a gyerekeknek) projekteknek. Ebben az időintervallumban az anyagi támogatás országos szinten egységesen lesz szétosztva január 29-én, február 19-én, és március 19-én a „Vreau la școală!” (Szeretnék iskolába menni!) projekt, illetve február 11-én a „Copii ajută copii” (Gyerek segít a gyerekeknek) projekt keretén belül.

Részletes információ található
a www.adra.ro honlapon.

Elérhettek bennünket
a 021-25 25 117-es telefonszámon,
illetve az office@adra.ro e-mail címen.

Változtass meg egy életet, és megváltoztatod a világot!

ISSN 1842 - 3361
CG 53548

53548